

SCRISORI CĂTRE ȘAPTE ADUNĂRI

Hamilton Smith

București 2002

Titlul original: „The Addresses to the Seven Churches”

Copyright © 2002 Editura Theophile ISBN 973.97656.5.3

Capitolul 1

Introducere - (Apocalipsa 1.1-8)

La începutul studiului asupra ultimei cărți a Bibliei apare evident că suntem pe cale să citim Cartea Judecății și că fiecare adevăr este prezentat în deplină coeziune cu acest subiect solemn.

Văzută ca un întreg, cartea este declarată ca fiind „Descoperirea”, termen ce implică dezvăluirea adevărului care altfel ar rămâne necunoscut. Mai mult, este „*Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu*” (v. 1). Astfel, Domnul Hristos este văzut aici, ca în tot cuprinsul cărții, în umanitatea Lui perfectă, deși, ca întotdeauna, se vor găsi cuvinte care arată că Își păstrează divinitatea.

Ținând cont că Apocalipsa este Cartea Judecății care pregătește calea pentru Domnul Hristos ca să moștenească pământul, se va vedea imediat cât de potrivit este prezentat Domnul Hristos în umanitatea Lui; întrucât, ca Om, Domnul Hristos este rânduit să fie Judecător, și tot ca Om, El va moșteni toate lucrurile create (Ioan 5.27; Fapte 17.31; Ps. 8.4-8).

Mai departe, descoperirea l-a fost dată Domnului Hristos „*ca să le arate robilor Săi*”. Astfel, credincioșii nu sunt văzuți în relația cu Tatăl ca fii, ci în relație cu Domnul Hristos ca robi. Aceasta se înțelege perfect când ne amintim că în carte nu sunt prezentate privilegiile fiilor, cum găsim în epistole, ci este exprimată judecata Domnului asupra felului în care cei care mărturisesc credința și-au exercitat responsabilitățile ca robi.

Mai mult, din introducere aflăm că marele țel al Domnului Hristos în Apocalipsa este „*să le arate robilor Săi ce trebuie să aibă loc în curând*”. Cuprinsul cărții arată foarte clar că aceste lucruri sunt judecăți care vor veni în curând asupra creștinătății și asupra lumii întregi. Aceste judecăți sunt făcute cunoscut nu pentru a satisface curiozitatea, nici pentru a alimenta mintea firească cu pofta ei de senzational, ci pentru ca robii Domnului, fiind preveniți de judecata care vine, să umble într-o sfântă separare de o lume profană și condamnată. Apocalipsa, ca și celelalte comunicări de la Dumnezeu, este dată pentru a produce un efect moral în prezent asupra celor care ascultă. Nu este numai comunicat, ci „semnalat”, termen ce implică o comunicare însoțită de semne vizibile, pregătindu-ne astfel pentru viziunile cărții.

Ioan, care primește aceste comunicări, nu este văzut ca ucenicul „*pe care-l iubea Isus*”, care „*era culcat la sânul lui Isus*”, împărtășind gândurile intime ale inimii Lui, nici măcar ca un apostol trimis către alții pentru a comunica gândurile iubirii, ci ca un rob răspunzător înaintea Stăpânului.

Odată ce a primit aceste comunicări, Ioan le transmite altora. El „a dat mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos” (v. 2). Apocalipsa vine cu toată autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. În același timp este mărturia Domnului Isus; nu o mărturie despre Domnul Isus, oricât de mult adevăr care mărturisește despre Domnul Isus ar conține. Mărturia Domnului Isus este aceea pe care El însuși o dă în legătură cu lucrurile care se vor întâmpla curând, lucruri pe care Ioan le-a văzut (a se compara cu Apoc. 22.8).

Versetele introductive se încheie cu o binecuvântare pentru cel care citește și pentru cei care aud cuvintele acestei profeții, dacă citirea și auzirea sunt însoțite de ținerea lucrurilor scrise în carte: „*Ferice de cine citește și de cei care aud cuvintele profeției și păzesc cele scrise în ea, pentru că timpul este aproape*” (v. 3). Ținerea implică o supunere față de aceste cuvinte, ceea ce va influența practic comportamentul nostru. Aceasta, într-adevăr, ne solicită, dar, ca întotdeauna, calea supunerii va fi cu mare câștig chiar dacă presupune negarea de sine.

Întreaga carte este privită ca o profeție, arătând în mod cert că până și scrisorile către cele șapte adunări au un caracter profetic.

În final ni se amintește că „*timpul este aproape*”. Robul nu trebuie să mai aștepte vreo altă descoperire, ci să umble cu răbdare în lumina Apocalipsei (Descoperirii) lucrurilor care se vor întâmpla curând, știind că „*timpul este aproape*”.

După versetele introductive avem salutul apostolului (versetele 4-6), din care aflăm că cele consemnate de Ioan iau forma unei scrisori adresate celor șapte adunări din provincia romană a Asiei. Salutul este caracteristic cărții Har și pace sunt transmise adunărilor compuse nu din fii în relație cu Tatăl, ci din robi pe pământ în legătură cu scaunul de judecată.

Astfel, Dumnezeu este văzut conform numelui Yehova, nume pe care Îl ia în legătură cu Israel și cu pământul: „*Cel care osto și care era și care vine*”. Mai departe, celor care ascultă. Nu este numai comunicat, ci „semnalat”, termen ce implică o comunicare însoțită de semne vizibile, pregătindu-ne astfel pentru viziunile cărții.

Ioan, care primește aceste comunicări, nu este văzut ca ucenicul „pe care-l iubea Isus”, care „era culcat la sânul lui Isus”, împărtășind gândurile intime ale inimii Lui, nici măcar ca un apostol trimis către alții pentru a comunica gândurile iubirii, ci ca un rob răspunzător înaintea Stăpânului.

Odată ce a primit aceste comunicări, Ioan le transmite altora. El „a dat mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos” (v. 2). Apocalipsa vine cu toată autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. În același timp este mărturia Domnului Isus; nu o mărturie despre Domnul Isus, oricât de mult adevăr care mărturisește despre Domnul Isus ar

conține. Mărturia Domnului Isus este aceea pe care El Însuși o dă în legătură cu lucrurile care se vor întâmpla curând, lucruri pe care Ioan le-a văzut (a se compara cu Apoc. 22.8).

Versetele introductive se încheie cu o binecuvântare pentru cel care citește și pentru cei care aud cuvintele acestei profeții, dacă citirea și auzirea sunt însoțite de ținerea lucrurilor scrise în carte: „*Ferice de cine citește și de cei care aud cuvintele profeției și păzesc cele scrise în ea, pentru că timpul este aproape*” (v. 3). Ținerea implică o supunere față de aceste cuvinte, ceea ce va influența practic comportamentul nostru. Aceasta, într-adevăr, ne solicită, dar, ca întotdeauna, calea supunerii va fi cu mare câștig chiar dacă presupune negarea de sine.

Întreaga carte este privită ca o profeție, arătând în mod cert că până și scrisorile către cele șapte adunări au un caracter profetic.

În final ni se amintește că „*timpul este aproape*”. Robul nu trebuie să mai aștepte vreo altă descoperire, ci să umble cu răbdare în lumina Apocalipsei (Descoperirii) lucrurilor care se vor întâmpla curând, știind că „*timpul este aproape*”.

După versetele introductive avem salutul apostolului (versetele 4-6), din care aflăm că cele consemnate de Ioan iau forma unei scrisori adresate celor șapte adunări din provincia romană a Asiei. Salutul este caracteristic cărții. Har și pace sunt transmise adunărilor compuse nu din fii în relație cu Tatăl, ci din robi pe pământ în legătură cu scaunul de judecată.

Astfel, Dumnezeu este văzut conform numelui Yehova, nume pe care Îl ia în legătură cu Israel și cu pământul: „*Cel care este și care era și care vine*”. Mai departe, Duhul este văzut în plinătatea Lui, ca cele șapte Duhuri înaintea tronului lui Yehova, „*trimise pe tot pământul*” (Apoc. 5.6). În Isaia 11.2 este făcută tot o prezentare a acestei înșeptite perfecțiuni a Duhului în legătură cu Domnul Hristos, Ramura roditoare din rădăcina lui Isai. Acolo citim că „*Duhul (Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de putere, duh de cunoștință și de temere de (Domnul*

Tot astfel Domnul Hristos este prezentat în legătură cu guvernarea pământului. El este „*Martorul credincios*”, Cel care Îl înfățișează în mod perfect pe Dumnezeu pe pământ. El este primul înviat din morți; Cel care a frânt puterea morții pe pământ. El este și „*Mai-Marele împăraților pământului*”, Cel care va cârmui peste toți cei care cârmuiesc pe pământ.

Ce binecuvântare că Persoanele Dumnezeirii, care aici sunt văzute în legătură cu guvernarea pământului - controlând, îndrumând, judecând - asigură har și pace adunărilor sau robilor în timp ce ei sunt încă în scena care este sub judecată.

Acest salut cere imediat un răspuns bucuros din partea Adunării, Ioan, reprezentând Adunarea, spune: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său

și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru *Dumnezeul și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin*". Iubirea este văzută ca o realitate prezentă, ca ceea ce rămâne, deși lucrarea prin care ea a fost atât de perfect exprimată s-a sfârșit. Este o iubire nemăsurată, fiindcă cine poate estima valoarea sângelui prin care ni s-a arătat iubirea? Prin prețiosul sânge, credincioșii au fost spălați de păcatele lor și sunt astfel asigurați, atunci când deschid Cartea Judecății, că ei sunt dincolo de judecată.

Mai mult, nu numai că cei credincioși sunt spălați de păcatele lor, ci, fiind spălați, sunt făcuți o împărăție. Oare aceasta nu ne sugerează o societate de oameni supuși lui Dumnezeu ca să împlinească voia Lui și nu, ca în trecut, voia lor? (comparați cu 1 Petru 4.2,3).

În continuare, credincioșii sunt văzuți ca preoți ai lui Dumnezeu și ai Tatălui Domnului nostru Isus Hristos și, în această calitate, au acces la Dumnezeu pentru mijlocire și laudă.

Acest răspuns la gloria Domnului Isus Hristos se încheie cu o izbucnire de laudă către Domnul: „*A Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin*".

Cât de frumoasă este această prezentare a Adunării în privilegiile ei! Iubită de Domnul Hristos, spălată în sângele Lui prețios, supusă lui Dumnezeu, având acces la Tatăl și lăudându-L pe Domnul Isus - un popor iubit, curățit și ascultător, un popor preoțesc care aduce laudă.

Când ajungem la mesajele către cele șapte adunări, care reprezintă Adunarea în responsabilitatea ei, aflăm cât de grav a eșuat să răspundă la privilegiile ei. Într-adevăr, sunt două adunări, **Smirna** și **Fiiadelfia**, în care Domnul nu găsește nimic de condamnat, dar în celelalte cinci este o serioasă îndepărtare de la privilegiile normale ale Adunării, așa cum ne sunt înfățișate în această frumoasă izbucnire de laudă.

În **Efes** era o depărtare de la iubirea Lui. În **Pergam**, în locul unei condiții potrivite celor care au fost spălați în sângele Mielului, lipsa sfințeniei este tolerată.

În **Tiatira**, în locul unei împărății în care toți sunt supuși Domnului, adunarea își asumă rolul de a conduce.

În **Sardes** este un nume care trăiește numai înaintea oamenilor, dar este moarte înaintea Domnului; locul preoților înaintea lui Dumnezeu este pierdut.

În **Laodiceea**, în locul laudei pentru Domnul și a recunoașterii gloriei și a stăpânirii Lui, adunarea se laudă pe sine și, practic, îl ignoră pe Domnul Hristos.

Această izbucnire de laudă este urmată de o mărturie despre Domnul Isus Hristos (v.7). Ioan a salutat adunările, punându-L înaintea lor pe Domnul Hristos în gloria Sa și dând un răspuns strălucit pentru ele. Acum el îl aclamă pe Cel care vine pe pământ ca Judecătorul, „*lată*", zice el, „*El vine cu norii și orice ochi îl va vedea și cei care L-au străpuns; și toate*

semințele pământului se vor jeli din cauza Lui".

Aceasta nu este de fapt speranța Adunării, ci mărturia Adunării. Adunarea nu se va jeli când va fi luată sus să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Apoi, într-adevăr, toate lacrimile Adunării vor fi șterse. Pentru lume, care L-a respins pe Domnul Hristos și a luat în derâdere venirea Lui, va fi un timp de jale, după cum a profețit Enoh: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui" (Iuda 14,15).

La această mărturie răspunde însuși Domnul: „Eu sunt Alfa și Omega, spune Domnul Dumnezeu, Cel care este și care era și care vine, Cel Atotputernic" (versetul 8). Judecătorul care vine este Alfa și Omega; al cărui cuvânt este începutul și sfârșitul întregii vorbiri: tot ce poate fi spus este spus când vorbește El. La început, prin cuvântul Lui au căpătat ființă toate lucrurile, iar la sfârșit, cuvântul Lui: „*S-a sfârșit!*", va stabili starea lor eternă.

Mai mult, El este Domnul Dumnezeu - Yehova - Dumnezeul care ține legământul, neschimbat între toate schimbările, credincios deopotrivă în amenințările și promisiunile Sale. El, de asemenea, este Cel Atotputernic - Cel cu o forță irezistibilă, capabil să-Și înfăptuiască amenințările și să-Și împlinească promisiunile.

Capitolul 2

Viziunea Fiului Omului - (Apocalipsa 1.9-18)

Viziunea Fiului Omului în demnitatea Lui de Judecător este introducerea mesajelor care redau judecata Sa asupra celor șapte adunări. Este bine să stăruim asupra viziunii, pentru că măreția Vorbitorului dă valoare cuvintelor Lui. Astfel, cu cât înțelegem mai profund gloria Celui care vorbește, cu atât mai mult vom lua aminte la cuvintele pe care le rostește.

„Eu, Ioan, fratele vostru și împreună - părtaș la necazul și Împărăția și răbdarea în Isus, eram în insula numită Patmos, pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus. Eram în Duh în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic ca de trâmbiță" (versetele 9,10). Pentru a avea o astfel de viziune sunt necesare împrejurări deosebite: o stare sufletească potrivită și un timp potrivit. Astfel, Ioan se găsește în încercări și, deși este, în adevăr, în Împărăție ca supus ai Domnului Hristos, nu este în Împărăție și glorie, ci în Împărăție și răbdare în Domnul Isus. Mai mult, el este exilat în stearpa insulă Patmos. Exilarea lui într-un

loc pustiu prin porunca omului devine împrejurarea potrivită pentru ca - fără a fi expus oricărei alte influențe - să primească Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia Domnului Isus Hristos. Cât de des, în istoria poporului lui Dumnezeu, timpurile de încercare au devenit perioade de iluminare spirituală! Iosif a trebuit să ajungă în închisoare pentru a deveni descoperitor de taine; David a trebuit să fie condus în grotele munților pentru a-și compune cele mai frumoase cântări; Pavel a trebuit să sufere înțemnițarea ca să primească cele mai mari revelații; iar Ioan a trebuit să fie dus în închisoarea lui din Patmos ca să audă cuvinte și să aibă viziuni pe care niciodată până atunci muritorii nu le-au auzit și nu le-au văzut.

Ioan nu este în acest loc singuratic ca un pustnic care s-a exilat singur, umplut de amărăciune împotriva lumii, ci este înlăturat pentru că lumea nu are nevoie de el. Deși este retras din poporul lui Dumnezeu, el poate să spună despre sine că este „*fratele vostru și împreună-părtaş la neaz...*”, iar Domnul face din singurătatea din Patmos un prilej ca Ioan să-i slujească pe alții în dragoste.

Mai mult, Ioan era nu numai în **locul potrivit** ca să primească Apocalipsa, ci și în **starea potrivită**, fiindcă a putut spune: „*Eram în Duh*”. Aceasta este mai mult decât faptul că era în starea normală și potrivită a credinciosului, care este în Duh, conform cu Romani 8.9. Este, mai curând, o stare specială, în care apostolul a fost atât de complet în puterea Duhului, încât să fie absent față de tot în afară de viziune, adică de comunicările pe care urma să le vadă și să le audă.

Apocalipsa a fost dată apostolului într-un **moment deosebit**. Era „*în ziua Domnului*”. Acest termen nu trebuie confundat cu expresia „*ziua Domnului*” pe care o găsim în profeții și care este folosită și de Petru și de Pavel când se referă la ziua în care Domnul va veni pe neașteptate, ca un hoț noaptea, ca să exercite judecata Sa (1 Tes. 5.2; 2 Tes. 2.2; 2 Petru 3.10). Fără îndoială că lucrurile descrise în capitolele 2 și 3 ale Apocalipsei și cea mai mare parte din „*ce va fi după acestea*” nu au loc în ziua judecății. Nu ar avea sens ca apostolul să fie transbordat în Duh în ziua judecății ca să vadă lucruri care vor avea loc cu câteva mii de ani înainte de acea zi. Astfel, apare clar că „*ziua Domnului*” este aici ziua învierii, indicată în alte scripturi ca prima zi a săptămânii. Este numită „*ziua Domnului*” pentru a arăta că nu este o zi oarecare; de asemenea Cina Domnului este numită astfel pentru a fi deosebită de o masă oarecare. Este o zi special pusă deoparte, nu printr-o poruncă legală, ca în cazul Sabatului evreiesc, ci ca un privilegiu deosebit pentru închinare și slujire față de Domnul.

Astfel că, într-un loc retras de lume, într-o stare spirituală potrivită - în Duh - și într-un moment deosebit - ziua Domnului - Ioan este reținut de un glas puternic ca de trâmbiță, pentru

ca să audă comunicări solemne și să vadă imagini minunate.

„Ce vezi, scrie într-o carte și trimite celor șapte adunări: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia și la Laodiceea" (versetul 11). Lui Ioan i se spune ca ceea ce vede să scrie într-o carte și să o trimită celor șapte adunări. Apostolul a trimis salutări celor șapte adunări, iar acum ele sunt menționate pe nume. Scrisoarea se adresează numai către cele șapte adunări; dar Duhul lui Dumnezeu a ales scrisul mai curând decât calea orală ca formă de comunicare, astfel încât întreaga Adunare să beneficieze de aceste comunicări în orice timp.

„Și m-am întors să văd glasul care îmi vorbea; și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva asemenea unui Fiu al Omului, îmbrăcat cu o mantie care-l ajungea până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur" (versetele 12, 13). Ioan se întoarce să-L vadă pe Cel care îi vorbea și, dintr-o dată, avem prima mare viziune a cărții, la care Se referă Domnul: „ce ai văzut" (v. 19). Ioan este atras întâi de viziunea celor șapte sfeșnice de aur. Puțin mai târziu aflăm că sfeșnicele reprezintă șapte adunări. Simbolul unui sfeșnic sugerează imediat faptul că ele reprezintă Adunarea în responsabilitatea ei de a păstra o lumină pentru Domnul Hristos în această lume întunecată. Aurul are semnificația că Adunarea, la începutul ei pe pământ, a fost înființată, în acord cu gloria divină, ca martoră pentru Domnul Hristos. Mai mult ca sigur este vorba de creștinătatea de nume, fiindcă mai târziu aflăm că este posibil ca *sfeșnicul* să fie luat și, în final, ceea ce este reprezentat prin sfeșnic devine totuși un lucru respins de Domnul Hristos.

Ioan vede în mijlocul celor șapte sfeșnice pe Cineva asemenea unui Fiu al Omului. Aceasta este o viziune a Domnului Hristos pe cale să judece, pentru că toată judecata l-a fost încredințată Domnului Hristos ca Fiu al Omului, pentru ca El să fie glorificat chiar în natura în care a fost disprețuit și respins de oameni. El este însă numit „Cineva asemenea unui Fiu al Omului", ceea ce indică faptul că El este o Persoană divină care a devenit carne.

Aici Domnul Hristos nu este prezentat în mijlocul Adunării pentru a da tonul laudelor poporului Său; nici în mijlocul a doi sau trei, ca să-i îndrume în rugăciunile lor; nici nu este văzut ca Păstorul care va uni oile într-o singură turmă, nici ca fiind Capul Adunării - trupul Său - ci El este văzut în aspectul solemn al Judecătorului în mijlocul creștinătății de nume. El „*umblă*" (Apocalipsa 2.1) prin mijlocul adunărilor, observând starea lor și pronunțând sentința, fie ea de laudă, fie de condamnare. Fiecare trăsătură prin care este descris este în acord cu caracterul Său de Judecător.

Veșmântul Lui nu este încins pentru slujba harului și a dragostei, ca în ziua fericită care va

veni, când robii Lui vor fi strânși acasă, iar El „*se va încinge și îi va pune să stea la masă și, apropiindu-se, le va sluji*” (Luca 12.37). Aici Domnul este văzut într-o „*mantie care-l ajungea până la picioare*”, având demnitatea de Judecător. Mai mult, El este „*încins la piept cu un brâu de aur*”, ceea ce arată că afectivitatea este frânată din considerație pentru gloria divină.

„*Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada*” (v. 14). Aceste simboluri, cum știm din Daniel 7.9, înfățișează gloria lui Dumnezeu ca Judecător pe tronul Său. Aflăm că Însuși Fiul Omului posedă caracteristicile Celui Îmbătrânit de zile din viziunea lui Daniel. La timpul potrivit, El Se va arăta încununat cu multe cununi; aici însă nu este nici o cunună, fiindcă n-a venit încă timpul să împărățească. Scaunul de judecată trebuie să preceadă împărăția gloriei. El trebuie mai întâi să curețe scena lumii de rău, ca Judecător; înainte de a domni în glorie.

„*Ochii Lui, ca o flacără de foc*” (v. 14) prezintă caracterul pătrunzător al privirii de care nimic nu poate fi ascuns.

„*Picioarele Lui, ca arama strălucitoare, ca arzând într-un cuptor*” (v. 15). Aceasta ilustrează sfințenia inflexibilă în umblare, care niciodată nu o ia pe vreo cale strâmbă și nu este întinată de țărâna pământului.

„*Glasul Lui, ca un vuiet de ape multe*” (versetul 15) este o expresie a puterii Cuvântului Său, pe care nici un om nu-L poate acoperi.

„*În mâna dreaptă avea șapte stele*” (v. 16) - toate autoritățile subordonate, reprezentate prin stele, sunt sub controlul Său și susținute prin puterea Sa.

„*Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri*”. Totul este judecat de Cuvântul Său perfect (care nu poate greși) - o sabie cu două tăișuri judecă nu numai purtarea exterioară, ci pătrunde și gândurile și intențiile inimii (Evrei 4.12-13).

„*Înfățișarea Lui era ca soarele care strălucește în puterea lui*” este un simbol al autorității supreme cu care este investit în calitate de Judecător.

Efectul acestei viziuni mărețe a Fiului Omului ca Judecător este atât de copleșitor, încât până și apostolul cade la picioarele Lui ca mort. Ioan Îl cunoscuse pe Domnul Hristos în umilință, în zilele Lui în trupul de carne și odinioară își odihnise capul pe pieptul Său, avusese parte de viziunea Domnului Hristos în Împărăția gloriei, pe munte fusese în comuniune cu Domnul Hristos în trupul Său glorificat în înviere, dar niciodată până atunci nu-L văzuse pe Domnul Hristos în demnitatea Lui de Judecător. Totuși aceasta este atitudinea pe care o ia Domnul Hristos față de creștinătatea de nume. Este adevărat că, în calitate de credincioși, îl cunoaștem ca Mântuitor al nostru; ca mădulare ale trupului Său, Îl cunoaștem ca fiind Capul

nostru; ca robi, Îl cunoaștem ca fiind Domnul nostru; nu mai puțin însă, în legătură cu mărturia creștină, avem de-a face cu El ca Judecător al căilor noastre în adunare. Credinciosul Îl cunoaște în multe feluri privilegiate, dar majoritatea creștinătății de nume - compusă din simpli martori - Îl poate cunoaște numai ca Judecător. Ei pot mărturisi că Îl glorifică ridicând temple mărețe pentru închinare și făcând lucrări mari pentru Numele Lui; dacă totuși ar întrezări o clipă ceva din gloria Lui, ar cădea la picioarele Lui ca morți.

Pentru Ioan, un frate și împreună-părtaş la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Domnul Isus, este cu totul altfel. Nu trebuia să se teamă. Atingerea Domnului și vocea Sa i-L reamintesc lui Ioan pe Domnul Isus, Cel atât de bine cunoscut în zilele umilirii Sale, al Cărui glas îl auzise atât de des rostind cuvintele dătătoare de pace: „*Nu te teme!*” Cel care este Judecătorul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, este Cel care a fost în moarte și acum trăiește pentru eternitate. Tot ce l-ar putea face pe credincios - reprezentat prin Ioan - să dea înapoi în fața Judecătorului, umilit din cauza eșecurilor lui în mărturie, a fost purtat și îndepărtat pentru totdeauna prin moartea Celui care va judeca. Cheile morții și ale Locuinței morților sunt în mâinile Lui. Credinciosul deci nu trebuie să se teamă, pentru că acele chei nu pot fi folosite decât de Cel care ne iubește și a murit pentru noi. Domnul nostru este Stăpânul absolut a tot ce-l poate amenința pe om, fie în trup, fie în ce privește sufletul.

Capitolul 3

Mesajele către cele șapte adunări - (Apocalipsa 1.19, 20)

Ultimele două versete ale primului capitol constituie o introducere potrivită pentru mesajele Domnului către cele șapte adunări. Temerile apostolului fiind risipite, el este instruit să treacă să scrie lucrurile pe care le-a văzut, lucruri care sunt și cele care vor veni după acestea.

Avem în versetul 19 Împărțirea pe care Domnul o dă Apocalipsei: „*Scrie deci ce ai văzut și cele ce sunt și ceea ce va fi după acestea*”. Întâi „*ce ai văzut*”, referindu-se la viziunea Fiului Omului ca Judecător (cap. 1.9- 18); în al doilea rând „*cele ce sunt*”, înțele- gându-se mesajele adresate celor șapte adunări, care reprezintă cele ce existau atunci, și această situație va continua să existe în „*perioada Adunării*” (cap. 2 și 3); în al treilea rând: „*ceea ce va fi după acestea*”, cuprinzând marile evenimente profetice care vor avea loc după încheierea perioadei Adunării (cap. 4-22).

În versetul 20, ca o introducere, Domnul explică taina celor șapte stele, care sunt îngerii

celor șapte adunări, și taina celor șapte sfeșnice, care sunt cele șapte adunări: „Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna Mea dreaptă și cele șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii ai celor șapte adunări și cele șapte sfeșnice sunt șapte adunări”.

Îngerii adunărilor par să-i reprezinte pe cei credincioși care dau lumină cerească, chiar ca stelele din cer, care sunt simboluri ale îngerilor. Dar, cum stelele sunt în relație cu lumina soarelui, cei credincioși sunt luminători supuși Domnului Hristos. Soarele este suprema sursă de lumină pentru întregul pământ. Stelele sunt necesare când soarele este departe; iar puțină lumină pe care o emit este de aceeași natură cu cea a soarelui.

În absența Domnului Hristos, perfecțiunea mărturiei Adunării este să răspândească o lumină de aceeași natură ca și a Domnului Hristos în gloria cerească - de aceeași calitate, deși atât de slabă. Într-un mod deosebit, îngerii adunărilor sunt responsabili înaintea Domnului Hristos pentru starea morală a adunărilor, fiindcă, în timp ce adunările în ansamblu sunt responsabile de starea lor, totuși aceasta depinde în mare măsură de caracterul slujbei pe care o primesc.

În timp ce în fiecare adunare Domnul Se adresează îngerului, acesta fiind astfel făcut responsabil de starea adunării, este de remarcat că, de fiecare dată, El trece de la a vorbi direct îngerului, la a Se adresa adunării. Astfel, în Pergam, El vorbește despre martirul credincios care „a fost ucis printre voi”; și, din nou, în mesajul către Smirna, El spune: „*diavolul va arunca dintre voi în închisoare*”. Această schimbare de la singular la plural nu ne permite să considerăm îngerul ca pe o persoană căreia i s-a delegat o autoritate, ci ne obligă să-l vedem ca pe un reprezentant simbolic al adunării.

Cele șapte sfeșnice sunt simboluri ale celor șapte adunări. Din capitolul 1, versetele 4 și 11, reiese clar că este vorba despre cele **șapte adunări existente în acel timp în provincia Asia**. Este totuși la fel de clar că acestea reprezintă istoria întregii perioade a Adunării. Șapte adunări existente în acel timp în Asia au fost alese ca având trăsături morale prin care Domnul Hristos a înfățișat în mod profetic condiția morală a creștinătății de nume, în ansamblu sau în parte, în diferite perioade ale istoriei sale.

Sunt motive serioase pentru această concluzie. întâi, în capitolul 1.3, întreaga carte Apocalipsa este numită profecie. Aceasta dă un caracter profetic și acestor mesaje. Apoi, în Scriptură, numărul șapte este, în mod constant, un simbol al plinătății și, după cum cele șapte Duhuri vorbesc despre plinătatea Duhului Sfânt, tot așa, socotim noi, cele șapte adunări prezintă o imagine completă a diverselor stări ale întregii mărturii creștine. Probabil că cel mai convingător argument al caracterului profetic este reala concordanță dintre tabloul celor șapte

adunări și binecunoscuta istorie a creștinătății de nume.

Pentru a avea folos din mesajele către cele șapte adunări, de primă importanță este să avem în vedere nu caracterul lor profetic, ci aspectul particular în care Domnul este privit în relație cu Adunarea, precum și aspectul în care aceasta este privită în relație cu Domnul Hristos.

Adunarea nu este văzută ca Trupul al cărui Cap este Domnul Hristos în cer și în care nu poate intra nimic fals, ci ca un popor de oameni care mărturisește Numele Domnului Hristos și care conține și o largă mărturie fără. viață. Aceste mulțimi au luat Numele Domnului Hristos, fie că sunt ai Lui sau nu, și pentru aceasta au răspunderea de a umbla potrivit cu ordinea casei lui Dumnezeu. Ele ar trebui să Îl reprezinte pe Domnul Hristos în iubirea Sa, în credințioșia și sfințenia Sa, să fie o lumină pentru Domnul Hristos pe pământ.

Ar fi imposibil să vorbim despre Adunare - Trup al Domnului Hristos - ca fiind respinsă de Domnul Hristos. Dar ceea ce se pretinde a fi Adunarea va deveni în cele din urmă ceva neplăcut pentru Domnul Hristos și va fi vărsat din gura Lui, după ce adevăratul Trup al Domnului Hristos va fi răpit.

Să ne amintim că aici Domnul Hristos nu este prezentat ca fiind Capul Trupului Său, dând daruri, făcând slujbele harului și descoperind privilegiile sfinților, ca în epistola către Efeseni. El nu învață Adunarea despre principiile ordinii și disciplinei în casa lui Dumnezeu, ca în epistolele către Corinteni. Nu este nici Domnul care-l învață pe cel credincios cum să se poarte într-o zi de faliment, ca în a doua epistolă către Timotei.

Aici Domnul este prezentat ca umblând în mijlocul mărturiei creștine în calitate de Judecător, având ochii ca o flacără de foc, cercetând starea celor care mărturisesc Numele Său și cântărind în ce măsură adunările au răspuns la privilegiile lor cerești sau cât de mult s-au depărtat de la aceste privilegii; în ce măsură și-au împlinit sau au eșuat în responsabilitatea de a păstra ordinea divină și de a asculta poruncile. Apoi, după ce a cercetat starea adunărilor, Domnul pronunță sentința asupra celor descoperite, aprobând ce este drept și condamnând tot ce Ti este contrar, avertizând în ce privește răul și dând încurajări celui care va birui.

În înțelegerea caracterului profetic al mesajelor ne ajută o privire asupra diferitelor perioade ale istoriei Adunării, care ne sunt prezentate în cele șapte mesaje.

Mesajul către adunarea din **Efes** ne prezintă Adunarea în primul ei declin, în timpul celor din urmă zile ale ultimului apostol și în anii imediat următori morții sale.

Mesajul către adunarea din **Smirna** prezintă situația Adunării ca întreg în perioada persecuțiilor lumii păgâne.

În mesajul către adunarea din **Pergam** este prezentată starea Adunării ca întreg atunci când persecuțiile lumii păgâne au fost înlocuite cu stăpânirea lumii.

Mesajul către adunarea din **Tiatira** ne înfățișează starea Adunării văzute de Dumnezeu, când, în loc să fie stăpânită de lume, Adunarea a căutat să conducă lumea. Cea mai înaltă expresie a acestei stări este papalitatea. Această stare, deși încetează după un timp să mai reprezinte întreaga mărturie creștină, se menține până la sfârșitul perioadei Adunării.

În mesajul către adunarea din **Sardes** vedem starea în care cade o parte a mărturiei creștine ca urmare a coruperii Reformei. Această stare, deși se dezvoltă din Tiatira, este în opoziție și coexistă cu Tiatira până la sfârșit.

În mesajul către adunarea din **Filadelfia** este prezentată rămășița credincioasă, separată de stricăciunea din Tiatira și de starea de moarte din Sardes, care rămâne până la sfârșit.

În ultimul mesaj, către **Laodiceea**, este prezentată faza finală a mărturiei creștine. Starea ei este atât de neplăcută pentru Domnul Hristos, încât, la sfârșit, întreaga creștinătate este vărsată din gura Sa.

În interpretarea mesajelor ne este de ajutor să observăm o împărțire între primele trei și ultimele patru adunări. Aceasta este marcată prin faptul că în primele trei adunări se face apel la „*cine are urechi să audă*” înainte de promisiune, în timp ce în ultimele patru acest apel se face după promisiune. Apoi, în primele trei mesaje nu este amintită venirea Domnului, în timp ce în următoarele noi vedem o rămășiță credincioasă care se distinge în mijlocul corupției crescânde.

Aceste diferențe pot fi explicate prin faptul că primele trei adunări prezintă starea întregii Adunări în timpul primelor trei perioade succesive ale existenței sale pe pământ, situații care au trecut. Ultimele patru reprezintă faze distincte ale mărturiei creștine, care nu se exclud una pe alta, ci există în același timp și continuă până la venirea Domnului.

În primele trei mesaje Adunarea este privită ca un întreg. În ultimele patru, Adunarea s-a scindat, iar starea ei este atât de deteriorată, încât ceea ce are de spus Duhul nu poate fi găsit decât între învingători și, de aceea, apelul vine după promisiune pentru învingător.

În primele trei mesaje este chemarea la pocăință și posibilitatea ca Adunarea să se întoarcă la starea ei de origine. În ultimele patru, starea este astfel încât adunările nu mai au această posibilitate; de aceea venirea Domnului este păstrată ca singura speranță pentru rămășița credincioasă.

Astfel, devine clar că ultimele patru adunări se deosebesc de primele trei prin trei fapte distincte:

- (1) o rămășiță credincioasă se distinge de majoritatea care este coruptă;
- (2) venirea Domnului este pusă înaintea adunărilor;
- (3) cel care aude este numai dintre cei care vor învinge.

În ce privește structura mesajelor, există o asemănare în modul în care este prezentat adevărul în fiecare mesaj. Fiecare dintre acestea începe cu o prezentare a Domnului Hristos într-un caracter care, dacă ar fi fost înțeles sau reținut, ar fi ferit Adunarea de cădere sau care chiar în starea în care a căzut mai poate susține credința celor evlavioși în experiențele lor. Aceasta este urmată de prezentarea cunoștinței depline a Domnului cu privire la starea fiecărei adunări și de aprobarea sau condamnarea a tot ceea ce găsește El.

Apoi sunt avertismente speciale și cuvinte de încurajare. În final, fiecare mesaj se încheie cu o promisiune deosebită pentru învingător.

Capitolul 4

Efes - (Apocalipsa 2.1-7)

Prin slujba extinsă a apostolului Pavel, adunarea de la **Efes** s-a bucurat de privilegii neegale de alte adunări nici atunci și nici după aceea. Acestei adunări, apostolul Pavel i-a descoperit tot planul lui Dumnezeu. Sfinților din Efes el le-a descoperit dragostea Domnului Hristos, dragoste care întrece orice cunoștință și care i-a condus în relația de mireasă a Domnului Hristos. Bătrânilor din Efes le prezintă avertismentele în legătură cu împrăștierea sfinților după plecarea lui și îi îndeamnă să ia aminte la ei înșiși.

Aceste privilegii și avertismente ar fi trebuit să-i facă pe sfinți să strălucească pentru Domnul Hristos într-o lume întunecată, păzindu-se de declin. Cu cât este mai mare privilegiul, cu atât este mai mare și responsabilitatea. Astfel, această adunare, care avea privilegii deosebite față de altele, este cea dintâi pătrunsă de privirea cercetătoare a Domnului; și tocmai ea, căreia i s-a descoperit cel mai înalt adevăr, este adunarea în care a început declinul. Cel mai înalt adevăr - dragostea Domnului Hristos pentru Adunare - este adevărul pe care ea nu a putut să-l păstreze; nu s-a păzit, după îndemnul apostolului.

Înțeleptul în vechime a spus: „*Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește*” (Proverbe 4.23). Dar, vai! în timp ce în *afară ei* aveau o purtare corectă, nu și-au păzit bine inima și au părăsit dragostea dintâi.

Trebuie totuși să ne amintim că **starea acestei prime adunări înfățișează starea spirituală** a întregii Adunări înaintea ochilor Domnului Hristos **în ultima parte a vieții**

apostolului și probabil și în perioada imediat următoare morții lui. Astfel ne redă gândul Domnului Hristos în legătură cu declinul Adunării ca întreg din adevărata ei poziție și din caracterul ei de martor pentru Domnul Hristos în lume.

„Îngerului adunării din Efes scrie-i: «Acestea le spune Cel care ține cele șapte stele în mâna Lui dreaptă, Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur»" (v. 1). Mesajul este adresat **„îngerului adunării"**. Ar părea că îngerul îi reprezintă pe cei care sunt puși să dea lumină cerească în fiecare adunare.

După cum o stea emite lumina ei în absența soarelui, tot așa și îngerii (asemănați cu stelele) sunt reprezentanți ai Domnului Hristos, pentru ca să aducă adevărul ceresc în adunare, care, în ansamblu, are responsabilitatea să fie o lumină pentru Domnul Hristos în lume. De aici rezultă, într-un anumit sens, că îngerul este făcut responsabil de starea adunării.

Domnul Se prezintă adunării ca „*Cel care ține cele șapte stele în mâna Lui dreaptă* " și ca „*Cel care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur*". Îngerii, care-L reprezintă pe Domnul Hristos în adunare, sunt văzuți la locul lor, în dependență de Domnul. Ei sunt ținuti în mâna Lui, ceea ce arată că își îndeplinesc slujba sub autoritatea directă și în puterea Domnului Hristos.

În această perioadă de început a istoriei Adunării nu venise încă timpul când cei care au răspunderea de a da lumina cerească pleacă de sub autoritatea Domnului Hristos pentru a primi putere de la om.

Mai mult, Domnul este văzut nu numai în mijlocul sfeșnicilor de aur, ci ca Unul care **umblă** în mijlocul lor. El este prezentat nu numai ca Unul care privește, ci care și **umblă** în mijlocul adunărilor, cu un interes profund și activ pentru starea alor Săi, care sunt văzuți ca purtători de lumină rânduiți în mod divin să strălucească pentru El în această lume.

„*Știu lucrările tale și osteneala ta și răbdarea ta și că nu-i poți suporta pe cei răi; și i-ai pus la încercare pe cei care își zic ei înșiși apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși*" (versetul 2). Adunarea se află sub privirea Celui față de care nici un secret nu poate fi ascuns. Noi suntem limitați în cunoștința noastră și, de aceea, părtinitori în judecățile noastre. Domnul însă știe tot ce este de la El și tot ce Îi este contrar. Nu era nimic în adunare pe care lumea să-l socotească nepotrivit mărturiei creștine; totuși Domnul știa ce lipsea. „*Știu*" este un cuvânt încurajator pentru inimă, dar răscolitor pentru conștiință.

Ca întotdeauna, **Domnul vorbește întâi despre lucrurile care au aprobarea Lui**, și în această adunare erau multe în acord cu gândurile Lui.

Întâi Domnul spune: „*Știu lucrările tale*". Acestea, desigur, erau lucrări pe care Domnul le

aproba, pentru că în adunare era **multă activitate închinată slujirii Domnului**.

Apoi Domnul laudă „**munca**” lor. Poate fi multă slujire și totuși puțină muncă în slujire. Cuvântul arată că în slujire este angajată **energie și adevărat efort**. Acestea au cerut un consum de muncă din partea sfinților.

În continuare, Domnul găsește **răbdare**, pe care o aprobă. Slujba lor era marcată nu numai de energie omenească, care se consumă într-o activitate intensă, ci și de o răbdare continuă în lucrarea Domnului, în ciuda oricăror piedici, descurajări sau împotriviri.

Mai mult chiar, Domnul spune aprobator: tu „*nu-i poți suporta pe cei răi*”. Ei **au refuzat să tolereze sau să facă vreun compromis cu răul**, nici nu au sprijinit persoanele care au făcut compromis cu el.

Din nou, Domnul îi laudă pentru **fermitatea și curajul** cu care au refuzat să-i primească pe oamenii care se recomandau singuri ca apostoli. Orice mărturie aduceau aceștia, erau încercați și, când erau descoperiți mincinoși, erau refuzați.

Știu că „*ai răbdare și ai suferit pentru Numele Meu și n-ai obosit*” (v. 3). În sfârșit, Domnul este bucuros să vadă **dragostea** lor adevărată pentru El. Răbdarea, suferința și munca lor neobosită erau pentru Numele Domnului Hristos. Nu erau pentru a-și face un renume, ci **din dragoste** pentru Numele Lui.

Cât de frumoase sunt aceste calități pe care Domnul le scoate în evidență și cât de bine este ca cei care vor să fie o lumină pentru Domnul Hristos în această lume să râvnească asemenea trăsături excelente, căutând să le posede pe toate, pentru că fiecare caracteristică le echilibrează pe celelalte.

„*Lucrările*” pe care Domnul le aprobă sunt împiedicate, prin „muncă”, să devină lucrări slabe, făcute la întâmplare și ocazional. „*Răbdarea*” face ca munca să nu fie doar o izbucnire trecătoare a entuziasmului. Ura față de rău împiedică răbdarea să degenereze într-o toleranță față de rău. Testarea mărturiei și pericolele la care se expun cei credincioși dovedesc că ura lor față de rău nu este numai o mărturisire cu buzele, adică un simplu protest, fără a acționa împotriva răului. Mai mult, făcând toate acestea pentru Numele Domnului Hristos, ei au arătat că lucrările lor, munca lor, răbdarea și atitudinea lor față de rău nu erau făcute fără motivație sau pentru a-și menține reputația religioasă, ci pentru Domnul Hristos.

„*Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi*” (v. 4). Este evident că în Efes erau multe lucruri care întruneau deplina aprobare a Domnului, iar El nu-Și retrage aprobarea din cauza vreunui defect pe care l-a văzut Totuși, **El nu Se abține să expună defectul** atâtor lucruri pe care le aprobă.

Înaintea ochilor Lui era un declin în această adunare, și anume unul de o natură gravă. În ciuda atâtor lucruri pe care le aprobă, El trebuie să spună: „*Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi*”. Aceasta este atât de grav, încât, în **ochii Lui, această adunare este căzută**.

În mod văzut nu era nimic în adunare pe care Domnul să-l condamne și nimic în care lumea să găsească o greșeală. Adunarea poate să aibă trăsături de caracter pe care lumea nu le poate înțelege, nici imita, dar, oricum, lumea cu greu i-ar condamna pe cei care se remarcă prin lucrări, muncă, răbdare, ură față de rău și respingere a pretențiilor.

În afară totul era bine și sfeșnicul părea **să ardă** suficient de strălucitor înaintea lumii. Totuși, în profunzime era ceva care, în ochii Domnului, strica toată această priveliște frumoasă. **Adunarea și-a părăsit dragostea dintâi, cea pentru Domnul Hristos**. Nu este vorba că ei și-au părăsit dragostea pentru Domnul Hristos, ci că și-au părăsit prima dragoste pentru Domnul Hristos. Cât de îngrozitoare dezonoare pentru Domnul Hristos este **să piardă dragostea dintâi a cuiva!**

Ne putem întreba deci ce este dragostea dintâi? Nu este o dragoste care absoarbe, o dragoste care-și găsește deplina satisfacție a inimii în obiectul ei? Dragostea care satisface trebuie să fie o dragoste care absoarbe inima și mintea, excluzând alte subiecte; ea satisface, pentru că umple inima.

Era un timp când Domnul Hristos era totul în toți în adunarea din Efes. Atunci, într-adevăr, Domnul Hristos le satisfăcea inimile și le captiva gândurile și energiile. Această primă prospețime a trecut. Ei nu au încetat să lucreze pentru Domnul Hristos, nici să-L iubească și să sufere pentru El, însă munca și dragostea și-au pierdut prospețimea de început. Dragostea dintâi s-a dus.

Ce absorbea totuși dragostea lor în zilele de început? Nu era realizarea dragostei Domnului Hristos pentru ei? Dragostea care întrece cunoștința - dragostea Domnului Hristos pentru adunarea Lui - le-a fost înfățișată, dar, cu timpul, ei au pierdut din intensitatea sentimentului dragostei Lui pentru ei și astfel ei au părăsit prima lor dragoste pentru El.

Reproșul pe care Domnul Hristos îl face Adunării pentru că și-a părăsit dragostea dintâi este o dovadă a marii Lui iubiri pentru Adunare. Dragostea Lui nu poate fi satisfăcută fără întoarcerea ei din inimă la dragostea dintâi pentru El. **Numai răspunsul deplin al dragostei poate satisface dragostea**. Lucrările pentru Domnul Hristos, oricât de mari, nu vor satisface inima Domnului Hristos. Mai curând este aprobată iubirea Măriei decât slujirea trudnică a Martei. Nu pentru că ar lipsi lucrările acolo unde este dragoste, ci pentru că Maria, care a ales

„partea cea bună”, a făcut „o lucrare bună”, iar Domnul Însuși leagă „dragostea dintâi” de „lucrările dintâi”. Erau, într-adevăr, la Efes lucrări pe care Domnul le putea aproba, dar nu erau lucrările dintâi ca rezultat al dragostei dintâi.

Aici Domnul ne descoperă rădăcina oricărei căderi, fie că este vorba de adunare în ansamblu, fie că este vorba de credinciosul individual. Toată ruina care a venit și toate relele care se dezvoltă în alte adunări își au rădăcina în această părăsire a dragostei dintâi!

În Efes vedem primul pas care duce la eșecul complet al adunării în responsabilitate. Primul pas, în Efes, este părăsirea dragostei dintâi, iar rezultatul final, în Laodiceea, este pierderea completă a Domnului Hristos. Domnul Hristos este pe partea din afară a ușii. Dacă Domnul Hristos nu este păstrat în inima adunării, atunci vine timpul când va fi în afara ei.

„Amintește-ți deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi; dar, dacă nu, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (v. 5). Expunerea acestei surse de declin este urmată de un avertisment solemn. Domnul poate spune: „Amintește-ți deci de unde ai căzut”. În ochii altora, adunarea din Efes putea să pară o adunare model, dar în ochii Domnului Hristos era căzută. Adunării nu i se cere numai să-și amintească, ci să se și pocăiască. Este inutil să plângi pierderea proșpețimii inițiale, dacă nu este pocăință. **Pocăința înseamnă să ne însușim adevărata noastră stare înaintea Domnului!** Dacă ne pocăim într-adevăr, trebuie să ne lăsăm umblarea în voia Domnului, pentru ca El să înlăture întinarea care ne împiedică să ne bucurăm de dragostea Lui pentru noi. Dacă picioarele noastre sunt pe drumul Lui, El poate înlătura tot praful drumului, astfel încât, precum Ioan odinioară, să ne putem odihni la pieptul Lui și acolo să gustăm bucuria dragostei dintâi.

Rezultatul întoarcerii la dragostea dintâi este văzut în lucrările dintâi. Adunarea din Tesalonic, ca și cea din Efes, avea ca marcă „lucrare”, „osteneală” și „răbdare”, dar despre adunarea din Tesalonic citim că lucrarea lor era „lucrarea credinței”, iar răbdarea lor, „răbdarea speranței”.

Ultimul cuvânt este de avertizare. Dacă adunarea nu se pocăiește și nu revine la dragostea dintâi, Domnul îi avertizează că va veni cu judecată și le va lua sfeșnicul din locul lui. **Rostul Adunării este să fie o lumină pentru Domnul Hristos în această lume întunecată.** Și acest rost poate fi păstrat numai atât timp cât inima este corectă cu Domnul Hristos. Această pierdere a poziției cu care este amenințată adunarea este o lucrare a Domnului. El va lua sfeșnicul, așa cum odinioară l-a scos pe Israel din țara în care trebuia să fie martor pentru Domnul. În ambele cazuri, aceasta poate fi făcută prin instrumente din lume, dar rămâne o faptă a Domnului.

„ Dar ai aceasta, că urăști faptele nico- laiților, pe care și Eu le urăsc" (v. 6). Dacă era pierdută dragostea dintâi pentru Domnul Hristos, totuși ei nu au pierdut încă ura față de cei care dezonorau Numele Lui. **Nicolaiții par să fie cei care fac din mărturia creștină o acoperire pentru păcat.** Ei foloseau harul lui Dumnezeu pentru a încuraja poftelile cărnii. O asemenea comportare era urâtă de Domnul Hristos și urâtă pe drept și de adunarea din Efes. Acest rău se arăta la început într-o purtare respingătoare.

În perioada Pergam a istoriei Adunării, răul progresează într-atât încât faptele rele sunt susținute de o doctrină rea.

„ Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu" (v. 7). După avertisment este apelul către cel care are urechi de auzit, să asculte ceea ce Duhul are de spus adunărilor. Domnul trimite aceste mesaje adunărilor, dar, de-a lungul secolelor, Duhul aplică cuvintele Domnului inimii și conștiinței celui care are urechi de auzit. Astfel, mesajul Domnului către îngerul adunării din Efes îi dezvăluie, celui care ascultă, rădăcina ascunsă a eșecului care a marcat tot mai deplin Adunarea în lunga ei istorie ca martoră responsabilă a Domnului Hristos pe pământ. Primul eșec era nu în mărturia înaintea lumii, ci în relațiile ei tainice cu Domnul Hristos. Pornirea lăuntrică precedă căderea văzută în exterior.

Mesajul se încheie cu promisiunea Domnului pentru cel care va învinge.

Biruința normală pentru Adunare trebuie să fie față de lume, cum ne spune chiar Ioan: „aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră" (1 Ioan 5.4). Pentru încurajarea învingătorului, Domnul îi face promisiunea că va mânca din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu. În paradisul omului erau doi pomi: unul legat de favoare și altul legat de responsabilitate. Omul a fost neascultător și a pierdut toate binecuvântările pe terenul responsabilității. Dumnezeu a venit în grădină numai pentru a alunga de acolo un om căzut. Acum calea este deschisă pentru el ca să intre în paradisul lui Dumnezeu, ca rezultat al răscumpărării, acolo să se hrănească cu Domnul Hristos, Pomul Vieții, și să nu mai iasă de acolo. Învingătorul, cel care se pocăiește și se întoarce la dragostea dintâi, are promisiunea de a fi satisfăcut în eternitate cu fructele pomului vieții în paradisul lui Dumnezeu. Domnul dorește ca cel care este învingător să guste aceste binecuvântări încă de aici, de jos.

Capitolul 5

Smirna - (Apocalipsa 2.8-11)

Dacă mesajul către Efes ne pune înaintea starea Adunării în ultimele zile ale epocii apostolice, mesajul către **Smirna** ne ilustrează în mod strălucit **starea Adunării în anii de persecuție** care au continuat două secole după apostoli.

În **Efes** vedem o adunare în aparență unită și despărțită de lume, dar care a căzut, părăsindu-și dragostea dintâi față de Domnul Hristos. Era o chemare la pocăință și un avertisment că, dacă nu se întoarce la dragostea dintâi, își va pierde locul de mărturie înaintea lumii. Dar, vai! Nu a fost o întoarcere generală la dragostea dintâi și, de aici și până la sfârșitul călătoriei pe pământ, Adunarea este văzută ca fiind căzută.

Pot fi, într-adevăr, reînsuflețiri care înving, dar cea care are rolul de a fi Adunarea pe pământ este căzută, încercând să fie un martor adevărat pentru Domnul Hristos.

Încetând să fie martor pentru Domnul Hristos în lume, Adunarea se adaptează din ce în ce mai mult lumii, până când, în ultimul ei stadiu, devine însăși lumea. În final, tot ceea ce este de la Domnul Hristos în mijlocul mărturiei este îndepărtat, iar mărturia largă și firavă care a mai rămas ajunge sub judecata lumii.

În prospețimea dragostei dintâi pentru Domnului Hristos, Adunarea era total despărțită de lume și lumea nu avea putere asupra ei. Lucrurile captivante ale lumii nu prezentau nici o atracție pentru acele inimi satisfăcute cu iubirea Domnului Hristos. Însă părăsirea dragostei dintâi, fie în cazul unui individ, fie în cazul Adunării în ansamblu, deschide ușa lumii ca să intre și să-și impună puterea odată cu părăsirea dragostei dintâi. Astfel, Adunarea a făcut primul pas spre lume, unde locuiește Satan.

Este bine să ne amintim că, în perioada **Smirna**, Adunarea este deja căzută. Îl vedem pe Domnul, în iubirea Lui tandră, tratând Adunarea într-un fel care, pentru un timp, oprește acest drum descendent. Domnul trece Adunarea prin cuptorul suferinței. Adunarea din Efes era fără pată înaintea oamenilor, dar căzută înaintea Domnului Hristos; ca urmare a lucrării Domnului, Smirna a fost persecutată de lume, dar credincioasă Domnului.

„Și îngerului adunării din Smirna scrie-i: *«Acestea le spune Cel dintâi și Cel din urmă, care a fost mort și a înviat»*” (versetul 8). Domnul Se prezintă Adunării Sale în gloria Persoanei Lui ca Cel dintâi și Cel din urmă și în gloria lucrării Sale ca Cel care a murit și trăiește.

Ce poate fi mai potrivit pentru a-i susține și încuraja pe cei chemați să întâmpine puterea

lui Satan, puși în fața morții de martir, decât cunoștința că ei sunt în mâinile unei Persoane divine - Cel dintâi și Cel din urmă - Unul care era înainte să fi fost vreo putere împotrivoare și care va rămâne când ultimul vrăjmaș va fi pus sub picioarele Lui, deci Unul care este deasupra tuturor?! Domnul poate permite atacul ostil al dușmanului, ca să-Și treacă poporul prin încercare, dar, El fiind Cel dintâi și Cel din urmă, nici o putere a diavolului nu-i poate învinge pe cei care sunt ai Lui. Chemat la o moarte de martir, Domnul Hristos Însuși a devenit Călăuză pe cărarea martiriului; pentru că El a suferit moartea din mâinile oamenilor. El a fost mort și trăiește; părănd înfrânt, El totuși a ieșit învingător asupra ultimului și celui mai mare vrăjmaș. Moartea nu putea să-L înfrângă; de aceea moartea nu-i va înfrânge nici pe ai Săi.

„Știu necazul tău și sărăcia ta - dar ești bogat- și hula celor care își zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui Satan" (vers. 9). După ce S-a prezentat într-un fel atât de potrivit stării lor și împrejurărilor, Domnul le face cunoscut acestor sfinți în suferință că totul este sub ochii Lui. „Știu", spune El, și vrea ca ei să înțeleagă că încercările prin care trec, împrejurările în care se află, opoziția lui Satan pe care o întâmpină și suferințele cărora mai trebuie să le facă față, toate Ti sunt cunoscute.

Și astăzi este la fel. Încercările noastre, situațiile în care ne aflăm, împotrivirea pe care o întâmpinăm, fie în cercul creștin, fie în afară, toate sunt cunoscute Celui care, fiind Cel dintâi și Cel din urmă, poate chiar de la început să vadă sfârșitul. Dacă El este Cel dintâi și Cel din urmă, atunci de ce permite ca ai Săi să treacă prin încercare? Pentru că El are nu numai toată puterea în mâinile Sale, ci și toată dragostea în inima Sa. Iubirea divină cunoaște bine ce încercări sunt necesare pentru desăvârșirea noastră și, iubindu-ne, El trimite încercările potrivit cuvântului Său, care spune: „Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește" (Evrei 12.6).

Se poate să pierdem dragostea noastră dintâi pentru Domnul, dar El niciodată nu-Și va părăsi dragostea dintâi pentru noi. „Iubindu-i pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt" (Ioan 13.1). Dacă în iubirea Lui neclintită trebuie să ne treacă prin încercare, este spre folosul nostru, și aceasta pentru ca să fim părtași sfîințeniei Lui. Cunoscând toate lucrurile, El știa de unde a căzut Adunarea și știa până la ce adâncimi va mai cădea. Cel care este Cel dintâi și Cel din urmă lucrează cu noi după știința Lui perfectă și dragostea Lui infinită. El nu Se mărginește numai să corecteze eșecurile trecute, ci vrea să ne formeze potrivit sfîințeniei Lui și să ne pregătească pentru ceea ce vede că vom mai avea de întâmpinat în viitor.

Cuvântul „lucrări" lipsește din acest verset. Acești sfinți nu sunt caracterizați prin lucrări, ci prin suferință. Sfinții perioadei Efes erau mari lucrători; sfinții din perioada Smirna suferă mult. Să ne amintim că este o slujbă a suferinței, după cum am observat și o slujbă a lucrărilor.

Încercările care erau permise să vină asupra Adunării în această perioadă erau întreite: suferințe dinspre lume, sărăcia împrejurărilor și împotrivirea diavolului.

O adunare care și-a părăsit dragostea dintâi este în pericol să alunece în lume. Pentru a opri această tendință, Domnul îngăduie persecuții din partea lumii. Mai mult, o adunare odată căzută și alunecând spre lume este mereu în pericolul de a adopta metodele lumii și de a încerca să facă să înainteze interesele Domnului cu ajutorul bogățiilor pământești și prin dobândirea unei puteri și influențe lumești. Cât de diferită era Adunarea la început, formată în principal din săraci fără putere și fără influență în lume! Atunci ei erau într-adevăr îmbogățiți cu „mare putere” și „mare har”. Aceasta însă era o putere spirituală dintr-o altă lume.

Prevăzând pericolul lumii, Domnul a dezbrăcat adunarea din Smirna în așa fel încât ei erau săraci în acele lucruri pe care lumea le socotește câștig, precum avere, putere, influență, pentru a rămâne bogați în ochii Lui. Astfel, Domnul poate spune despre această adunare: „*Știu necazul tău și sărăcia ta - dar ești bogat*”. **Este mult mai bine să fii sărac în ochii lumii și bogat înaintea Domnului, decât să fii bogat și plin de bunuri materiale**, precum Adunarea în ultimul ei stadiu, și totuși „*nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol*” în ochii Domnului.

Vai, în contrast cu adunarea din Smirna, vedem mărturia creștină căzând repede, în toate privințele, într-o stare laodiceeană, în care urmașii mărturisitori ai Celui care n-a avut „*unde să-și plece capul*” (Matei 8.20) se întrec unul pe altul pentru a obține putere și influență în lume. În zilele Smirnei, Domnul a folosit persecuțiile lumii, cu consecința lor de sărăcire a sfinților, pentru a opri alunecarea lor spre lume.

Era totuși și o altă cale prin care dușmanul a căutat să înlănțuie Adunarea și s-o tragă în lume. În perioada Smirna, ea a trebuit să întâmpine opoziția celor care insistau asupra principiilor iudaice și astfel căutau să o atragă într-o religie lumească. Probabil cuvântul „*iudei*” este folosit în sens figurat, referindu-se la cei care, ca și iudeii, se lăudau cu un sistem sacru tradițional, care asocia religia cu lumea și căuta s-o facă atrăgătoare cărnii prin clădiri mărețe, veșminte strălucitoare și ceremonii fastuoase. Astfel s-a făcut un efort de a schimba creștinismul într-un sistem în care carnea este satisfăcută la un nivel superior, iar sufletul ținut departe de Dumnezeu.

Un asemenea sistem necesită preoția omenească după modelul evreiesc, pentru că, ori de câte ori lumea vine în legătură cu religia, trebuie să intervină preoția, lumea, așa cum este, neputând să stea înaintea lui Dumnezeu.

Putem să-i înțelegem foarte bine pe acești învățători iudaizanți care apar în frunte în timpurile de persecuție, pentru că ei oferă o cale fățarnică de a scăpa de persecuție. Apostolul

Pavel întreabă: „*Dar eu, fraților, dacă mai predic circumcizia, pentru ce mai sunt persecutat? Atunci poticnirea crucii a fost înlăturată*” (Galateni 5.11). Legea recunoaște carnea și face apel la came prin templele ei impunătoare, prin ceremoniile splendide și ritualurile fastuoase. Dacă am consimțit să recunoaștem carnea și să adoptăm metode care fac apel la came, lumea nu ar avea nimic de obiectat față de religie și, în loc să persecute, ar începe să patroneze o creștinătate coruptă, după gustul ei.

Atacul lui Satan asupra Adunării în perioada Smirna a îmbrăcat o formă dublă. Întâi el a căutat să submineze temelia Adunării prin **coruperea cu iudaismul**. Aceasta eșuând, Satan a opus Adunării **persecuția**. Întotdeauna așa lucrează diavolul. Răutatea specifică a lui Satan, atrasă de nașterea Domnului, a luat întâi forma înșelăciunii, când Irod a căutat Copilul pretinzând că vrea să I se închine. Aceasta dând greș, Satan a căutat să omoare Copilul prin violență, masacrând pruncii din Betleem.

Când Evanghelia a fost predicată în Europa, asistăm la o altă izbucnire a vrăj- toate privințele, într-o stare laodiceeană, în care urmașii mărturisitori ai Celui care n-a avut „*unde să-și plece capul*” (Matei 8.20) se întrec unul pe altul pentru a obține putere și influență în lume. În zilele Smirnei, Domnul a folosit persecuțiile lumii, cu consecința lor de sărăcire a sfinților, pentru a opri alunecarea lor spre lume.

Era totuși și o altă cale prin care dușmanul a căutat să înlănțuie Adunarea și s-o tragă în lume. În perioada Smirna, ea a trebuit să întâmpine opoziția celor care insistau asupra principiilor iudaice și astfel căutau să o atragă într-o religie lumească. Probabil cuvântul „*iudei*” este folosit în sens figurat, referindu-se la cei care, ca și iudeii, se lăudau cu un sistem sacru tradițional, care asocia religia cu lumea și căuta s-o facă atrăgătoare cărnii prin clădiri mărețe, veșminte strălucitoare și ceremonii fastuoase. Astfel s-a făcut un efort de a schimba creștinismul într-un sistem în care carnea este satisfăcută la un nivel superior, iar sufletul ținut departe de Dumnezeu. Un asemenea sistem necesită preoția omenească după modelul evreiesc, pentru că, ori de câte ori lumea vine în legătură cu religia, trebuie să intervină preoția, lumea, așa cum este, neputând să stea înaintea lui Dumnezeu.

Puteam să-i înțelegem foarte bine pe acești învățători iudaizanți care apar în frunte în timpurile de persecuție, pentru că ei oferă o fațarnică de a scăpa de persecuție. Apostolul Pavel întreabă: „*Dar eu, fraților, dacă mai predic circumcizia, pentru ce mai sunt persecutat? Atunci poticnirea crucii a fost înlăturată*” (Galateni 5.11). Legea recunoaște carnea și face apel la carne prin templele ei impunătoare, prin ceremoniile splendide și ritualurile fastuoase. Dacă am consimțit să recunoaștem carnea și să adoptăm metode care fac apel la came, lumea

nu ar avea nimic de obiectat față de religie și, în loc să persecute, ar începe să patroneze o creștinătate coruptă, după gustul ei.

Atacul lui Satan asupra Adunării în perioada Smima a îmbrăcat o formă dublă. Întâi el a căutat să submineze temelia Adunării prin **coruperea cu iudaismul**. Aceasta eșuând, Satan a opus Adunării **persecuția**. Întotdeauna așa lucrează diavolul. Răutatea specifică a lui Satan, atrasă de nașterea Domnului, a luat întâi forma înșelăciunii, când Irod a căutat Copilul pretinzând că vrea să I se închine. Aceasta dând greș, Satan a căutat să omoare Copilul pun violență, masacrând pruncii din Betleem.

Când Evanghelia a fost predicată în Europa, asistăm la o altă izbucnire a vrăjmășiei diavolului, atunci când a încercat să oprească lucrarea printr-o femeie stăpânită de diavol, care în mod fals părea să ajute lucrarea (Fapte 16.16). Faptul fiind dat la lumină, diavolul a recurs la violență, împingând oamenii să-i bată pe apostoli și să-i arunce în închisoare.

Acum, la începutul istoriei Adunării, după ce apostolii au ieșit din scenă, Satan dă din nou un îndoit atac asupra Adunării. El a căutat să seducă Adunarea, pentru a o îndepărta de la chemarea ei cerească prin influențele stri- căcioase ale celor care, prin obiceiurile lor, se proclamau iudei, dar care nu erau iudei. Aceștia vor încerca să formeze o adunare după modelul sistemului iudaic, prin adăugarea crezurilor creștine la acesta. Aceasta nu ar fi o sinagogă evreiască adevărată, nici o adunare creștină curată, ci un amestec, o imitație - o sinagogă a lui Satan. În acest stadiu al istoriei Adunării, primul atac a eșuat, pentru că cei pe care Satan îi folosește nu sunt numiți adunare, deși ei pot să caute să lucreze în adunare după cum spune Domnul: Știu „*hula celor care își zic că sunt iudei*”. Domnul îi știa pe aceștia și Adunarea le-a rezistat.

„Nu te teme deloc de ce vei suferi, lată, diavolul va arunca dintre voi în închisoare, ca să fiți încercați; și veți avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (v. 10). Atacul corupției dând greș, diavolului i s-a permis să recurgă la violență, cum spune Domnul: „*Diavolul va arunca dintre voi în închisoare*”. Violența Lui poate aduce durere poporului lui Dumnezeu, dar este mai puțin periculoasă decât vicleniile lui. Domnul permite acest atac pentru că, după cum a spus Petru în epistola lui, sfinții se bucură mult în mântuire, chiar dacă, „*pentru puțin*”, sunt „*întristați prin felurite încercări*” (1 Petru 1.6). Dacă Domnul totuși vede necesară încercarea, El va trasa și limitele acestei încercări, după cum citim: „*veți avea necaz zece zile*”. La fel, Petru spune că aceste multe încercări sunt numai „*pentru puțin*” timp.

Diavolul este lăsat să-i arunce pe unii în închisoare, dar el nu poate trece cu nici o zi peste cele zece zile ale Domnului.

Domnul nu le ascunde acestor sfinți drumul pe care vor merge: suferință, închisoare și, posibil, martiriul sunt partea lor. El îi încurajează să nu se teamă și să fie credincioși până la moarte, pentru că dincolo de moarte îi așteaptă cununa vieții. Domnul le pune înainte acum crucea și apoi cununa.

Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Nu vă temeți de cei care ucid trupul și, după aceasta, altceva nu mai pot face” (Luca 12.4). Dincolo de moarte, nici oamenii, nici diavolul nu mai au vreo putere. Ei nu pot atinge pomul vieții din paradisul lui Dumnezeu, nici cununa vieții care-l așteaptă pe martirul credincios.

Dacă în această viață diavolului i se îngăduie, din când în când, să stârnească persecuții împotriva sfinților, nu este pentru ca ei să fie înfrânți, ci, cum le spune Domnul acestor sfinți în suferință, „ca să fiți încercați”. Această încercare nu este pentru probarea cărnii, ci a credinței. De aceea Domnul spune: „*Fii credincios*”. Iar lui Petru îi spune: „*Simone, Simone, iată, Satan v-a cerut ca să vă cearnă ca pe grâu. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta; și tu, când te vei întoarce, să-i întărești pe frații tăi*” (Luca 22.31).

După mulți ani, citim epistolele lui Petru prin care își întărește frații în credință. El le amintește că oamenii își încearcă aurul în foc, dar credința celui credincios este mai de preț decât aurul care piere. De aceea ei nu trebuie să fie surprinși dacă Dumnezeu încearcă credința sfinților prin cuptorul de foc al persecuțiilor. El îi încearcă astfel pentru ca credința lor să fie spre laudă, onoare și glorie la arătarea Domnului Isus Hristos. Moartea martirului în zilele de suferință duce la cununa vieții în ziua gloriei.

Deși cele „zece zile” de persecuții au trecut, noi trebuie să ascultăm ce are Duhul de spus adunărilor. Ceea ce i s-a spus Smirnei în zilele de persecuție aprinsă este valabil și pentru noi în aceste zile de mărturie ușoară. Ne spune despre adevăratul caracter al lumii sub puterea lui Satan. Ne amintește de două căi pe care lumea poate să deturneze Adunarea de la credincioșia ei față de Domnul Hristos. Pe de o parte, prin coruperea Adunării cu o religie lumească, ceea ce este un amestec de iudaism și creștinism; sau, dacă Adunarea rezistă la acesta, prin persecuție deschisă.

Ne aflăm în ultimele zile ale creștinătății, când răul corupției a dospit atât de profund mărturia creștinismului, încât aproape că nu este necesar ca diavolul să persecute. Totuși nici diavolul, nici lumea nu și-au micșorat dușmănia față de Domnul Hristos.

Cât de mult se potrivea promisiunea făcută în zilele de persecuție celui care va învinge! **El**

nu va fi atins de a doua moarte. Trupul poate fi vătămat pe scaunul de tortură sau în flăcările morții unui martir, dar **sufletul credinciosului nu poate fi atins de a doua moarte**. Moartea de martir desparte sufletul de trup, dar a doua moarte niciodată nu va despărți sufletul credinciosului de Dumnezeu, Învingătorul se va bucura de mângâierea acestei promisiuni în timp ce trece prin suferințele care se vor consuma în martiriu.

Capitolul 6

Pergam - (Apocalipsa 2.12-17)

Efortul de a transforma Adunarea creștină, compusă numai din adevărați credincioși, într-o imitație de sinagogă evreiască, formată dintr-un amestec de credincioși și necredincioși, lasă loc lumii să intre în Adunare și astfel pregătește calea așezării Adunării în lume.

Acest stadiu următor în istoria decadentă a mărturiei creștine este trăsătura evidentă a perioadei Pergam a Adunării. O adunare iudaizată nu mai este un motiv de poticnire pentru lume. Într-o perioadă anterioară, apostolul Pavel scria: „*Dar eu, fraților, dacă mai predic circumcizia, pentru ce mai sunt persecutat? Atunci poticnirea crucii a fost înlăturată*” (Gal. 5.11).

„Și îngerului adunării din Pergam scrie-i: «Acestea le spune Cel care are sabia ascuțită cu două tăișuri» (v. 12). Înfațișarea Domnului Hristos înaintea îngerului adunării din Pergam se referă la starea Adunării în această perioadă. Domnul Se prezintă ca „*Cel care are sabia ascuțită cu două tăișuri*”.

Știm din Evrei 4.12 că sabia cu două tăișuri este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu. Psalmistul vorbește despre Cuvânt ca despre o candelă pentru picioarele sale. Aici El nu este văzut ca o lumină pe cărarea celui credincios, ci ca o sabie care se luptă cu tot ce este contrar luminii. Cuvântul văzut ca o sabie este întotdeauna justițiar. El poate fi folosit de Duhul Sfânt pentru apărarea celui credincios împotriva vicleniilor diavolului (Ef. 4.11-17); sau, ca în acest pasaj solemn, poate fi folosit de Domnul Hristos împotriva mărturiei creștinismului acolo unde acesta este lipsit de pocăință.

„Știu unde locuiești: unde este tronul lui Satan; și ții cu tărie Numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea, chiar în zilele în care era Antipa, martorul Meu credincios, care a fost ucis printre voi, unde locuiește Satan” (versetul 13). Domnul spune ceea ce este grav în ochii Săi. „Știu unde locuiești: unde este tronul lui Satan”. Este cunoscut că Satan este prințul lumii acesteia și tronul lui este acolo unde conduce el. **Nu este în iad**, cum în zadar visează poeții.

Tronul lui este **acolo unde domnește, nu în locul unde va fi condamnat** când tronul lui va fi zdrobit, după ce timpul domniei lui se va fi sfârșit. El nu domnește numai la Roma sau în Pergam. **Tronul lui nu este local, ci este lumea.** Dacă creștinismul de nume locuiește acolo unde este tronul lui Satan, atunci putem fi siguri că Adunarea și-a abandonat caracterul ei de străin și călător pe pământ.

Domnul a spus despre ai Săi: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17.14). Mai mult, Domnul Isus Hristos „S-a dat pe Sine Însuși... ca să ne scoată din veacul rău de acum” (Gal. 1.4).

Credincioșii sunt chemați cu o chemare cerească - cetățenia lor este în cer. Adunarea aparține cerului și trebuie să poarte un caracter ceresc. Cât de gravă este părăsirea caracterului ceresc și stabilirea în lume a celei pe care lumea o numește a fi Biserica! Cel credincios este în lume și Domnul le vorbește ucenicilor Săi ca trimiși în lume, tot așa cum a spus Tatălui: „*Cum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume*” (Ioan 17.18). Dar cum a fost trimis El? Sigur, nu ca să „locuiască” în lume, ci pentru a fi martor al lui Dumnezeu, ca Lumină a lumii. Cel care, când era pe pământ, putea spune despre Sine că este „*Fiul Omului, care este în cer*” (Ioan 3.13) nu era unul care locuia în lume. El a umblat pe pământ, dar a locuit în cer. Lumea este locul călătoriei noastre, unde suntem lăsați pentru un timp, ca să strălucim „*ca niște luminători în lume*” (Filip. 2.15). A locui cineva în lume înseamnă a se stabili în această scenă ca și cum ar fi căminul său definitiv.

Da, atât de gravă ajunsese starea Adunării în perioada istorică ilustrată în mesajul către Pergam! **Nu mai era martor în lume, ci locuitor al lumii.** Locuirea arată caracterul moral al mărturiei, după cum expresia „*cei care locuiesc pe pământ*” (cap. 8.13) pune înaintea caracterul unei anumite clase. (îngerii au vizitat Sodoma; Lot locuia acolo și-și avea căminul acolo, iar caracterul lui era format de locul în care locuia).

Odată așezată în lume, Adunarea încetează să mai poarte mărturie pentru Domnul Hristos, iar lumea încetează să o mai persecute. Când lumea și Adunarea se asociază, atunci nu mai este nimic de persecutat. Începând cu această perioadă, Adunarea în ansamblu și-a pierdut caracterul ceresc, caracter ce nu va mai fi recâștigat niciodată în decursul istoriei pământești și, mai rău, creștinismul devine între oameni un simplu mijloc de educare a poporului și de progres în interesele de moment.

Totuși, încă mai era ceva pe care Domnul putea să-l laude, pentru că îl auzim spunând: „*Ții cu tărie Numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea*”. Numele, în Scriptură, este întotdeauna expresia a ceea ce este o persoană și astfel el ne înfățișează adevărul Persoanei

Domnului Hristos. „*Credința Mea*” arată marile adevăruri ale creștinismului cu privire la întruparea, moartea și învierea Domnului nostru.

În ciuda faptului că Trupul mărturisitor s-a stabilit în lume și a renunțat astfel la caracterul ceresc, Adunarea, în această perioadă, încă ținea adevărul Persoanei Domnului Hristos și refuza să fie atrasă în vreo negare a credinței în Domnul Hristos.

Totuși, în această perioadă, a fost o încercare de a smulge Adunării marile adevăruri ale creștinismului. **Arianismul**, care nega divinitatea Domnului Hristos, **apolinarianismul**, care ataca umanitatea Lui, și **nestorianismul**, care făcea din Domnul nostru două persoane, s-au ridicat în secolul al patrulea. Prin condamnarea acestor erezii, Adunarea a ținut adevărul Persoanei Domnului Hristos, unii dintre creștini acceptând mai curând să-și riște viața decât să abandoneze adevărul. Antipa a fost un exemplu strălucit; despre el Domnul spune: „*Antipa, martorul Meu credincios, care a fost ucis printre voi, unde locuiește Satan*”. Domnul nu mai putea vorbi de Adunare în ansamblu ca „*martorul Meu credincios*”, deși încă mai erau oameni credincioși.

Cât de profund încurajator este că Domnul ne face cunoscut că, oricât de general ar fi declinul și oricât de întunecoasă ziua, El încă vede oameni pe care îi aprobă și îi numește „*ai Lui*” și martori, dar nu numai atât, ci „*martori credincioși*”. Tot astfel și apostolul Pavel, când ne învață despre zile de ruină, el se referă la o asemenea realitate, rugându-l pe Timotei să încredințeze adevărul „*la oameni de încredere*” (2 Timotei 2.2).

Credincioșia lui Antipa l-a condus la moartea de martir. El era un martor strălucit pentru Domnul Hristos în lumea lui Satan, un exemplu luminos a ceea ce întreaga Adunare ar fi trebuit să fie în lume și, prin contrast, el condamna Adunarea în starea ei de cădere. Este adevărat că Adunarea nu era în asociație recunoscută cu lumea guvernată de Satan, care și-a arătat adevăratul caracter martiri- zându-l pe martorul credincios al Domnului. Totuși, cuvintele Domnului par să arunce un greu reproș Adunării, fiindcă El spune despre martorul Său credincios că „*a fost ucis printre voi, unde locuiește Satan*”. Este ca și cum Domnul ar spune Adunării: «Tu trăiești unde locuiește Satan, dar martorul Meu credincios a murit unde locuiește Satan».

„Dar am câteva lucruri împotriva ta: că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor și să curvească” (versetul 14). Domnul va avea întotdeauna martorii Săi credincioși, de aici încolo Adunarea în ansamblu fiind stabilită în lume.

Următorul pas în jos este compromisul cu lumea în care s-a așezat. S-ar putea *argumenta*

că lumea, din vreme ce a încetat să persecute Adunarea, era altă lume. Singura schimbare era exterioară, în maniere. Ea își acoperea goliciunea ei cu o mărturie creștină în afară, în inima ei rămânând însă aceeași iubire pentru păcat și aceeași ură față de Domnul Hristos. Și Adunarea, odată ce și-a părăsit dragostea dintâi, era gata să cadă pradă atracțiilor lumii.

Acest declin dus și mai departe este ilustrat de istoria lui Balaam. Acest om deznădăjduit de rău ne este înfățișat în Numeri 12 până la 17. El era angajat de Balac să blesteme poporul lui Dumnezeu. Neputând să-l ajute pe Balac să distrugă poporul lui Dumnezeu prin blesteme, el l-a învățat cum să-l facă să cadă prin corupție. Obligat să spună gândul lui Dumnezeu cu privire la Israel, el a spus: „*Este un popor care va locui deoparte și nu va fi numărat printre națiuni*” (Numeri 23.9). Și această separare a lui Israel de lume a căutat Balaam s-o distrugă. Asocierea cu lumea în caracterul ei moabit este doctrina lui Balaam. Pentru a-și asigura „*răsplata nedreptății*” (2 Petru 2.15), el îl învață pe Balac cum să-i facă pe fiii lui Israel să păcătuiască, prin dărâmarea zidului de despărțire și astfel să stabilească unirea lui Israel cu națiunile. Balac acționează conform acestui sfat, iar rezultatul se vede în Numeri 25. În loc să se împotrivească mai mult lui Israel, Balac îl lasă să se așeze în țara lui. Astfel citim că Israel și-a așezat tabăra în câmpiile Moabului (Numeri 33.49). Odată așezat în lumea lui Moab, poporul lui Dumnezeu a căzut pe căile păcătoase și idolatre ale lumii.

Cum a fost cu Israel, așa a fost și cu Adunarea așezată să locuiască în lume; ea formează o alianță păcătoasă cu lumea și adoptă idolatria ei. Astfel, în acest stadiu al istoriei Adunării, erau tolerați oamenii care învățau că ar fi avantajos pentru Adunare și lume dacă creștinii s-ar amesteca cu lumea. Unii pot protesta, dar ceilalți nu rezistă acestor falși învățători. Domnul nu mai spune, precum adunării din Efes, tu „*nu-i poți suporta*” sau tu „*i-ai pus la încercare... și i-ai găsit mincinoși*”, ci tu „*ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam*”. Învățătorii răi au fost tolerați, iar practicile rele au fost urmate. Ca întotdeauna, doctrina cea rea duce la practică rea.

„*Așa și tu ai pe unii care țin învățătura nicolaiților în același fel*” (v. 15). **Învățătura lui Balaam** cuprindea asocierea poporului lui Dumnezeu cu lumea. Mai mult, stadiul Pergam al istoriei Adunării era marcat de cei care țineau **doctrina nicolaiților**. S-ar părea că răul lor era acela de a preschimba harul lui Dumnezeu în imoralitate. Întâi se arată prin fapte imorale introduse din lumea păgână în cercul creștin. Aceste fapte imorale erau urâte și refuzate în adunarea din Efes. În Pergam, acest rău grozav a luat o formă mai subtilă, cu atât mai mult cu cât răul era apărat de doctrină. Probabil că Petru se referă la învățătorii doctrinei rele când previne Adunarea asupra faptului că: „*între voi vor fi falși învățători, care vor strecura erezii*

distrugătoare (sau *secte de pieire*)"; el adaugă: „și mulți vor urma căile lor desfrânate (sau *distrugătoare*)" (2 Petru 2.1,2).

Aluziile la această sectă a nicolaiților în scrierile profane sunt atât de nedemne de încredere, încât este greu de cules ceva sigur cu privire la ele din aceste surse. De aceea unii au crezut că acest cuvânt este folosit simbolic, cu sensul de „cuceritori de oameni", indicând ridicarea clericalismului. Împotriva acestei vederi trebuie să amintim că etimologia cuvântului este incertă.

Îngăduința față de aceste doctrine false pavează calea inevitabilei uniri a mărturiei creștine, în stadiile ei ulterioare, cu lumea; rezultatul va fi o Adunare pervertită prin căderea în idolatria lumii și o lume care și-a dat o spoială de respectabilitate, adoptând mărturia creștină.

„ Pocăiește-te deci; iar dacă nu, vin la tine curând și voi lupta împotriva lor cu sabia gurii Mele" (v. 16). Urmează avertismente. Este o șansă pentru pocăință. Dacă nu este pocăință, atunci Domnul va veni la Adunare - privită ca un Trup mărturisitor - în chip de Judecător, și încă repede. Aceasta nu este venirea Domnului ca să-i ia pe cei care alcătuiesc Adunarea Sa - Trupul Său - în cer, despre care de asemenea se spune că va fi curând, ci o venire morală, în care Domnul acționează cu judecată împotriva celor care corup mărturia creștină. Domnul nu spune „voi lupta împotriva ta", ci „împotriva lor". Dacă Adunarea nu va mai avea putere să se ferească de falșii învățători și de făcătorii de rele, Domnul acționează direct pentru a curăți răul și pentru a menține onoarea Numelui Său. Această judecată va fi „cu sabia gurii" Lui. Acești învățători răi vor fi expuși și condamnați de Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul, care este lumină și mângâiere pentru cei care-l ascultă, devine o sabie care îi condamnă pe cei care tratează cu ușurință avertismentele Lui.

„Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor: «Învingătorului îi voi da din mana cea ascunsă și-i voi da o piatră albă și pe piatră, un nume nou scris, pe care nimeni nu-l știe, decât cel care-l primește»" (v. 17). După apelul către cel care are urechea deschisă, urmează promisiunea pentru învingător, legată de „mana cea ascunsă", „o piatră albă" și „un nume nou".

Mana era asigurată de Dumnezeu din cer pentru a-l hrăni pe Israel în călătoria lui în pustiu. Domnul Hristos este „pâinea care a coborât din cer" spre a fi hrană pentru poporul Său în pustiu. Mana ni-L pune înaintea pe Domnul Hristos, venind nu numai ca Om, ci și în situații de pustiu, pentru a intra despărțiți de păcat în tot ce avem de înfruntat într-o lume căzută. „*Mana cea ascunsă*" se referă la mana pusă în chivot pentru aducere-aminte. Domnul Hristos este acum înălțat în glorie, El nu mai este văzut în umilință. Privilegiul învingătorului

este să știe că Cel care este acum în glorie a fost odată în scena pustiului și a mers pe calea singuratică, fiind Cel blând și smerit, înfruntând disprețul, ostilitatea lumii și împotrivirea păcătoșilor.

Vai, Trupul mărturisitor s-a așezat găsin- du-și casa în lume! Este intrarea într-o alianță păcătoasă cu lumea, mâncând din cele jertfite idolilor. Însă învingătorul a refuzat să fie atras în lume; pentru el, lumea era un pustiu, iar el nu era decât un străin și călător. Din vreme ce a refuzat să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, Domnul spune: „*Îi voi da din mana cea ascunsă*”.

„*Îi voi da o piatră albă*”. Aceasta pare să fie un simbol al unui vot, în care piatra albă înseamnă aprobarea candidatului, iar piatra neagră, dezaprobarea. Ca simbol, aceasta semnifică gândul Domnului de a-i da învingătorului sentimentul plăcut al aprobării Sale. Învingătorul poate întâmpina dezaprobarea omului, când se împotrivesc alianței păcătoase a Adunării cu lumea, însă este îmbărbătat de gândul aprobării Domnului, înfățișat prin piatra albă.

Pe piatră este scris **un nume nou**. Numele în Scriptură nu se folosește numai pentru a distinge o persoană de alta, ci înfățișează caracterul persoanei. Oare numele nou nu indică acel caracter pe care Domnul Hristos îl vede și îl apreciază în cel căruia îi dă un nume nou? Lumea poate să-l defaimă și să-i impute lucruri rele celui care învinge, celui care refuză să meargă cu mulțimea pentru a face rău. Oricum, Domnul îi dă învingătorului bucuria secretă de a realiza că adevăratul lui caracter este cunoscut și prețuit de El.

Capitolul 7

Tiatira - (Apocalipsa 2. 18-29)

Pentru a interpreta corect mesajul către Tiatira și mesajele care urmează, este important să vedem diferențele caracteristice dintre primele trei și ultimele patru.

Este clar că primele trei adunări înfățișează starea întregii Adunări în trei perioade succesive ale istoriei sale. Mai mult, starea generală prezentată de aceste trei adunări nu continuă de-a lungul istoriei Adunării, deși relele care se dezvoltă în perioadele înfățișate prin aceste adunări continuă să marcheze mărturia creștină tot timpul.

Astfel, mărturia unită a Adunării, care marca perioada Efes, a trecut, deși pierderea dragostei dintâi a rămas de atunci ca o caracteristică a mărturiei creștine.

Din nou, Adunarea în ansamblu nu mai este persecutată, ca în timpul perioadei **Smirna**,

dar aluatul învățătorilor iudaizanți continuă să lucreze în tot cursul istoriei Adunării.

Adunarea în ansamblu nu mai este marcată de ținerea numelui Domnului Hristos și păstrarea credinței, ca în perioada **Pergam**, în timp ce, vai, mărturia în ansamblu și-a pierdut chemarea cerească și a devenit pur lumească.

În ultimele patru mesaje putem observa în principal trei lucruri deosebite față de primele trei:

- ❖ faptul că venirea Domnului, prezentată fie direct, fie indirect, este pentru încurajare sau ca avertisment;
- ❖ în fiecare din aceste adunări avem o rămășiță distinctă de mulțimea martorilor;
- ❖ chemarea la ascultarea a ceea ce Duhul spune adunărilor urmează după promisiunea pentru învingător.

Aceste trei fapte sunt foarte semnificative.

Primul - faptul venirii Domnului, pus înaintea Adunării - ar arăta că stările prezentate de ultimele patru adunări vor continua până la sfârșitul perioadei Adunării.

Al doilea - faptul că se distinge o rămășiță credincioasă - ne conduce la concluzia că nu mai este nici o speranță de refacere a Adunării în ansamblu. În primele trei adunări este arătată posibilitatea pocăinței și a întoarcerii la starea potrivită. În Tiatira este, într-adevăr, chemarea la pocăință, dar se spune clar că „*nu vrea să se pocăiască*”. Masa (majoritatea), din ce în ce mai coruptă, intră sub judecată, deși Dumnezeu păzește de corupție o rămășiță pentru El. În final, faptul că apelul către cel care are urechi de auzit vine după promisiunea pentru învingător este încă o dovadă că mărturia creștină este coruptă fără speranță, încât cel care ascultă nu mai poate fi găsit în Adunarea mare, ci numai printre învingători.

În timp ce este important să vedem deosebirea dintre primele trei și ultimele patru, este la fel de important să vedem legătura dintre primele trei adunări și Tiatira.

În perioada istoriei Adunării ilustrată prin **Efes** exista încă o mărturie unită înaintea lumii, dar, de asemenea, exista și rădăcina oricărei căderi - părăsirea dragostei dintâi pentru Domnul Hristos. Această pierdere gravă a dragostei dintâi a pavat calea pe care Adunarea coboară la nivelul lumii.

În perioada următoare a istoriei Adunării, înfățișată prin **Smirna**, cursul decadent al Trupului public mărturisitor a fost, pentru o vreme, stăvilit prin persecuții din partea lumii.

În perioada **Pergam**, persecuția a încetat, iar declinul stării Adunării a fost rapid. Adunarea părăsise dragostea dintâi pentru Domnul Hristos, iar acum părăsește și chemarea cerească și, încetând să mai fie o societate separată, se așază în lume, unde locuiește Satan.

Adunarea acomodându-se lumii, lumea încetează să o mai persecute. Alianța păcătoasă dintre Adunare și lume face ca Adunarea să adopte practici ale lumii, în timp ce lumea îmbracă o mărturie creștină exterioară. Astfel, în această perioadă, vedem formarea sferei religioase cunoscută sub numele de creștinătate.

În perioada înfățișată prin **Tiatira**, răul avansează și mai mult. Sub simbolul „*Izabela*” vedem dezvoltarea unui sistem eclesiastic lumesc care caută să stăpânească toată creștinătatea. În tot evul mediu, timp de aproape o mie de ani, starea înfățișată prin Izabela a caracterizat Trupul public mărturisitor. Odată cu dezvoltarea stării Sardes, starea Tiatira, încă persistând, a încetat să mai reprezinte întreaga Adunare.

Cunoscând diferențele caracteristice dintre mesajele către adunări vom fi mai bine pregătiți pentru a judeca detaliile mesajului către Tiatira.

„Și îngerului adunării din Tiatira scrie-i: «Acestea le spune Fiul lui Dumnezeu, care are ochii Săi ca o flacără de foc și picioarele Sale ca arama strălucitoare” (v. 18). Domnul Hristos Se prezintă ca „Fiul lui Dumnezeu”. Titlul de Fiu al lui Dumnezeu este foarte semnificativ în această relație. Știm chiar din cuvintele Domnului către Petru că Domnul Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, este stânca pe care este zidită Adunarea. Începând cu perioada Tiatira vedem ridicarea unui sistem care-L pune deoparte pe Fiul lui Dumnezeu și îl înalță pe un om pentru a fi stânca pe care este zidită Adunarea.

Mai mult, Domnul Hristos este prezentat ca Cel cu ochii ca o flacără de foc, ceea ce spune despre privirea cercetătoare și pătrunzătoare, de care nici un rău nu poate fi ascuns și cu a cărei flacără arzătoare trebuie să fie condamnat orice rău. Picioarele Lui sunt ca arama strălucitoare, amintindu-ne de fermitatea absolută și dreptatea inflexibilă a modului în care El tratează relele descoperite de privirea Lui pătrunzătoare.

„*Știu lucrările tale și dragostea și credința și slujirea și răbdarea ta și lucrările tale din urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi*” (v. 19). După prezentarea Domnului avem lauda Domnului pentru ai Săi. Este o extraordinară binecuvântare că, în această zi întunecată din istoria Adunării, Domnul găsește atâtea de laudat.

Nici în perioada Smirna, nici în perioada Pergam nu erau fapte laudate de Domnul. În perioada **Smirna**, persecuția amarnică cerea suferință pentru Domnul Hristos, care cu greu ar fi putut conduce la lucrări. În perioada **Pergam**, Adunarea, găsindu-și locuința în lume, cu greu ar fi putut face lucrări pe care Domnul să ie laude. În perioada **Efes** erau, într-adevăr, lucrări pe care Domnul le laudă, dar dragostea și credința care lipseau în lucrările lor sunt găsite în lucrările din **Tiatira**. Mai mult, Domnul spune: „*Știu ... lucrările tale din urmă, că*

sunt mai multe decât cele dintâi". Activitatea lor nu s-a stins sub corupția dominantă, nici nu a slăbit cu timpul.

Faptul că asemenea laude înalte se întâlnesc într-o zi când starea generală a creștinătății era atât de decăzută arată adevărul că, cu cât mai coruptă este masa mărturisitoare, cu atât mai mare este energia închinată de puținii credincioși. Cei mai mari sfinți se întâlnesc în ziua cea mai întunecoasă. Niciodată n-a fost vreo zi mai întunecoasă în istoria lui Israel ca aceea în care a domnit malefica Izabela. Idolatria umplea țara, falșii profeți și preoții idolilor stăpâneau masele și totul era dezordine. Totuși, în ziua întunecoasă erau șapte mii care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal și erau bărbați credincioși lui Dumnezeu ca Ilie și Elisei, renumiți pentru lucrările lor, care întreceau lucrările oricărui alt sfânt din acea dispensație.

În istoria Adunării evenimentele se repetă. Din nou vine o perioadă pe care Domnul o aseamănă cu zilele întunecoase ale Izabelei și din nou, în mijlocul răutății aceluia timp, strălucesc credincioși al căror devotament pentru Domnul Hristos întrece probabil pe cel al sfinților din orice altă perioadă de la Cincizecime încoace.

Despre acești sfinți credincioși, cineva a scris în cuvinte mișcătoare:

„Cât de mult au preocupat mintea și sentimentele creștinilor profunzi, amărăciunile, suferința, truda și dăruirea martorilor stăruitori, deși persecutați în veacul întunecat! Probabil că nicăieri nu este o povestire atât de interesantă; nicăieri nu este o mai îndelungă și neobosită răbdare; nicăieri nu sunt inimi mai credincioase sau măcar la fel de credincioase adevărului, și Domnului Hristos, și credinței în El, împotriva unei Adunări corupte, ca la sfinții din evul mediu. Prin muncă trudnică, urmăriți și condamnați, în ciuda unui sistem mult mai perseverent și mai bine organizat decât persecuțiile păgâne, oricât de violente au fost ele pentru o vreme; fără vreo nouă revelație miraculoasă, sau trup care să susțină public, sau mărturie a Adunării în mare; fără aprobare universală care să le dea încredere; purtând orice nume de ocară pe care-l putea inventa un preot, ei și-au urmat neabătut calea strâmtă cu o constanță sfântă și au menținut mărturia lui Dumnezeu și promisiunea existenței Adunării împotriva porților Locuinței morților, cu prețul odihnei, și al căminului, și al vieții, și al tuturor lucrurilor pe care pământul le putea dăruia firii. Și Domnul Hristos a prevăzut și nu a uitat. Slăbiciunea putea fi prezentă, ignoranța marca multe din gândurile lor, Satan putea încerca să amestece răul cu binele, și uneori a și reușit; iar oamenii, la largul lor acum, sunt încântați să le găsească mica pată de greșală și probabil și reușesc; dar ceilalți sunt înregistrați sus și aprobarea Mântuitorului lor va străluci atunci când cărțile scrise de examinatorii ușuratici vor fi ca puful de pe aripile unei molii moarte; iar rușinea - dacă poate fi rușine acolo unde credem că mulți

dintre ei îi vor întâlni pe cei pe care i-au disprețuit - le va acoperi fețele. Aceasta este ceea ce posedă Domnul în Tiatira și aceasta nu făcea parte din Adunare pentru oamenii de atunci și nici acum nu face parte pentru mulți oameni înțelepți din ziua de azi. Este cea dintâi parte pentru Domnul Hristos". (J.N.D.)

„Dar am împotriva ta că o îngădui pe femeia izabeia, care își zice profetesă, și îi învață și îi rățăcește pe robii Mei, ca să curvească și să mănânce cele jertfite idolilor" (v. 20). Domnul este mulțumit să-i aprobe pe acești sfinți credincioși în mijlocul întunericului dens al evului mediu. El va mai avea un cuvânt de încurajare pentru ei, deși, mai întâi, Se va întoarce pentru a rosti judecata asupra a ceea ce dezaprobă atât de profund.

În versetele de la 20 la 23 ne este pusă înaintea, sub simbolul Izabelei și al copiilor ei, starea groaznică a sistemului eclesiastic lumesc care căuta să guverneze creștinătatea.

Pentru a înțelege semnificația spirituală a „femeii Izabela", trebuie să ne reamintim istoria lui Israel în zilele propriu-zisei Izabela. Ahab era un împărat care „a făcut rău în ochii Domnului mai mult decât toți cei care au fost înaintea lui" (1 Împ. 16.30). Păcatul lui cel mare a fost că-și luase de soție pe fiica lui Etbaal, împăratul Sidonului. Odată intrat în această alianță lumească, el și-a pierdut locul și autoritatea de împărat și a permis femeii lui rele chiar să scrie scrisori în numele lui și să le pecetluiască cu sigiliul lui. Sub conducerea ei, întreaga țară a fost dusă în idolatrie; falșii profeți ai lui Baal erau protejați, iar profeții Domnului erau persecutați.

Această stare rea a națiunii Israel sub domnia Izabelei este reprodusă în perioada istoriei Adunării reprezentată prin Tiatira. Ca rezultat al alianței înșelătoare a Adunării cu lumea în perioada Pergam, se ridică un fals sistem eclesiastic care caută să domine creștinătatea și care, ca o profetesă, pretinde că vorbește cu autoritatea divină și comunică gândurile lui Dumnezeu; de asemenea, își ia locul de „învățător" și conducător al poporului lui Dumnezeu, fiindcă Domnul spune: tu „o îngădui pe femeia Izabela, care...îi învață și îi rățăcește pe robii Mei". Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu, care redă gândul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, ca învățător, și Domnul Hristos, în calitate de Cap și Conducător al poporului Său, sunt dați la o parte prin înlocuirea cu învățătura acestui sistem rău.

Mai mult, sub semnul curviei, acest sistem duce la alianțe păcătoase cu lumea și la comuniune cu lucruri ale idolilor, care au legătură directă cu Satan.

Astfel, într-un scurt mesaj către îngerul adunării din Tiatira, Domnul însumează trăsăturile deosebite ale acelei grozave tiranii eclesiastice care, avându-și cea mai înaltă expresie în Roma, a dominat creștinătatea în evul mediu și continuă în acel sistem și în mișcările aliate,

simbolizate prin copiii Izabelei, până la sfârșitul perioadei Adunării.

„Și i-am dat timp să se pocăiască și nu vrea să se pocăiască de curvia ei” (v. 21). I-a fost lăsat un timp pentru pocăință, dar Domnul spune: „*nu vrea să se pocăiască*”. La Efes s-a spus că, dacă nu va fi pocăință, sfeșnicul va fi luat. Aici nu este menționat sfeșnicul, arătând că sistemul reprezentat de Izabela nu era recunoscut ca o lumină pentru El.

„*lată, o arunc în pat, și pe cei care comit adulter cu ea, în necaz mare, dacă nu se pocăiesc de faptele ei, și pe copiii ei îi voi uide cu moarte; și toate adunările vor cunoaște că Eu sunt Cel care cercetează răunchii și inimile; și vă voi da Fiecăruia după faptele lui*” (versetele 22, 23). Domnul trece la pronunțarea judecății: un „*necaz mare*” asupra acestui sistem fals: cei asociați cu *ea* și cu copiii ei. Aceasta, desigur, privește vremea prezisă în detaliu în Apocalipsa 17 și 18, când Imperiul roman reînviat, ca instrument al lui Dumnezeu, va distruge acest sistem. Două clase vor avea parte de judecata ei:

- ♦ întâi cei găsiți în asociere cu ea: împărații pământului și negustorii, care, pentru înaintarea intereselor lor în lume, au recunoscut-o și s-au aliat cu ea (cap. 18.9);

- ♦ în al doilea rând sunt cei numiți „*copiii ei*”. Nu se înțelege că vreunul dintre copiii lui Dumnezeu este în compania lor. Ei sunt descendenții direcți ai acestui sistem viclean - o clasă care, ca Izabela, face mărturisire de religie, dar este idolatră. Aceștia intră sub incidența judecății absolute. Sunt loviți cu moartea - despărțirea completă de Dumnezeu. Lor nu li se mai permite să subziste pe pământ.

În zadar oamenii pun o aură de pasiune religioasă în jurul sistemului sau caută să-i ascundă răul groaznic sub o atmosferă de bunătate omenească și sub scânteierea sentimentelor false, pentru că toate adunările vor ști că Dumnezeu este Cel care cercetează inimile și răunchii. Ochii Lui ca o flacără de foc vor descoperi principiile călăuzitoare și motivele ascunse care determină politica acestui sistem grozav, iar Cel ale cărui picioare sunt ca arama strălucitoare va da fiecăruia după faptele lui.

„*Dar vouă vă spun, celorlalți care sunteți în Tiatira, câți nu aveți învățătura aceasta, care n-ați cunoscut „adâncimile lui Satan”, cum spun ei: Nu pun peste voi altă greutate. Dar, ceea ce aveți, țineți cu tărie, până voi veni*” (vers. 24, 25). Odată ce a condamnat acest rău teribil, Domnul Se întoarce la cei a căror dragoste, credință și răbdare le-a aprobat. Aici, pentru prima oară, avem o rămășiță care se distinge din masa coruptă. Ei au refuzat idolatria și alianțele lumești ale acestui sistem fals care îi înconjoară; ei nu au cunoscut adâncimile lui Satan care se ascund într-un sistem în care lezuitismul, Inchiziția, confesiunile și indulgențele înfloresc.

În mijlocul întunericului gros al acestui sistem satanic era mult în ochii lui Dumnezeu ca

oricine va fi marcat de credință, dragoste, răbdare și lucrări să capete aprobarea Domnului. Asupra acestora Domnul nu va mai pune „*altă greutate*”, cuvinte ce arată că ei aveau de purtat poveri grele. Refuzul doctrinei Izabelei le aducea în mod constant suferințe și persecuții. În asemenea împrejurări, tot ce caută Domnul este ca ei să țină cu tărie ce au până va veni El.

Ei erau într-o situație în care era greu să înainteze în adevărurile mai adânci ale creștinismului; dar Domnul îi face responsabili să păstreze lumina pe care o au. Aceasta era o măsură de lumină care le permitea să refuze învățătura Izabelei, să scape de adâncimile lui Satan și să umble în sfințenie practică.

Aici, de asemenea, pentru prima oară în cuprinsul acestor mesaje, Domnul pune înaintea speranța venirii Lui. Venirea Domnului era întotdeauna o speranță potrivită a Adunării; totuși, menționarea acestei speranțe binecuvântată în această conjunctură arată că declinul Adunării a atins stadiul în care nu mai este posibilă revenirea pentru masa de creștini de nume. Orice înviorări va aduce Domnul, pentru poporul Domnului în ansamblu nu va fi nici o refacere până când va veni Domnul. Pentru Izabela nu este altceva decât judecată, iar pentru rămășița credincioasă nu este altceva decât venirea Domnului. Acestora nu li se promite nici o îmbunătățire în Adunare; speranța lor este îndreptată către Domnul Hristos, în afara acestei scene, și către venirea Lui să-i ia pe ai Săi la El.

„Și celui care învinge și celui care păzește până la sfârșit lucrările Mele, lui îi voi da autoritate peste națiuni; și le va păstori cu un toiag de fier, cum sunt zdrobite vasele de lut, după cum am primit și Eu de la Tatăl Meu; și-i voi da steaua de dimineată»" (v. 26-28). Promisiunea pentru învingător descoperă o perspectivă binecuvântată. Adunarea din Tiatira este singura căreia Domnul îi mai dă o lucrare pe lângă aceea de a învinge. Astfel, El spune: „Celui care învinge și celui care păzește până la sfârșit lucrările Mele". Mai mult, vorbind despre „lucrările Mele", Domnul ne reamintește că, pe calea Lui, El a făcut întotdeauna voia lui Dumnezeu, după cum putea să le spună evreilor: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis" (Ioan 4.34).

Aceștia vor avea putere asupra națiunilor. Puterea asupra lumii, prin care acest sistem ecclesiastic căuta să dobândească gloria în absența Domnului Hristos, o va avea, la venirea Domnului Hristos, sfântul persecutat care învinge. Învingătorul nu numai că va avea putere, ci va și exercita puterea; el va cârmui cu un toiag de fier în ziua când Domnul Hristos Se socotește cu dușmanii Lui pentru distrugerea lor totală, chiar precum sunt făcute cioburi vasele olarului.

Aceștia vor avea „*steaua de dimineată*". Nu numai că vor lua parte la domnia glorioasă a

Domnului Hristos, dar se vor bucura de prezența Domnului Hristos înainte de venirea Lui. Steaua de dimineață va răsări în inimile lor. Domnul Hristos, Soarele Dreptății, va răsări asupra acestei lumi, având tămăduirea pe aripile Lui, dar steaua de dimineață strălucește înainte de răsăritul soarelui. Învingătorul se va bucura cunoscându-L pe Domnul Hristos ca Steaua de dimineață, înainte ca El să strălucească peste lume ca Soarele Dreptății.

Capitolul 8

Sardes - (Apocalipsa 3.1-6)

Dacă Tiatira ne pune înainte starea creștinătății în evul întunecat, de la anul 500 după Hristos până la anul 1500, când domina sistemul papal, este greu să rezistăm concluziei că Sardes reprezintă starea Adunării sub protestantism. Aici trebuie să facem cu atenție distincția dintre lucrarea Duhului lui Dumnezeu în reformă și lucrarea omului, din care a rezultat protestantismul. Mesajul către Sardes nu înfățișează reforma, ci mai curând starea care i-a marcat pe cei care, sub impulsul acestei mișcări, au dezvoltat un sistem eclesiastic opus Romei.

La început, reforma a fost o lucrare puternică a Duhului lui Dumnezeu, prin care Scripturile au fost recâștigate pentru toți și prin care a fost predicată îndreptățirea prin credință. Un mare număr de oameni care au primit binecuvântare spirituală sub această mișcare au rupt-o cu papalitatea. Un și mai mare număr, gemând sub tirania Romei, au mizat pe această mișcare din motive politice, fără să fi fost o lucrare a Duhului în sufletele lor. Astfel, o mișcare care la început, sub călăuzirea Duhului, a fost o mărturie puternică pentru adevăr, a ajuns să devină, sub îndrumarea oamenilor, puțin mai mult decât un protest împotriva tiraniei și a urâciunilor Romei.

Acest protest a atras ostilitatea Romei, iar opoziția Romei i-a făcut pe protestanți să se plaseze sub protecția lumii pentru a se apăra în conflictul cu Roma. Astfel, în contrast cu sistemul roman, care căuta să conducă lumea, s-a ridicat în protestantism un sistem care căuta protecția lumii și a ajuns să fie dominat de lume. Rezultatul este înfățișat în Sardes.

Este instructiv să notăm relația adunării de nume cu lumea, în modul cum este prezentată în diferitele mesaje.

În **Efes**, Adunarea era **despărțită de lume** și, în aceeași măsură, un martor în lume, deși era prezentă rădăcina declinului. În **Smirna**, Adunarea era **persecutată de lume** și astfel, pentru un timp, declinul a fost oprit.

În perioada **Pergam**, persecuțiile au încetat. Imediat Adunarea **s-a stabilit în lume**, în timp ce lumea a adoptat o mărturie creștină. Astfel s-a format creștinătatea.

În **Tiatira**, Adunarea și-a propus **să conducă** cu mână puternică **această lume** creștinată.

În Sardes, o parte a adunării de nume a intrat sub protecția și conducerea lumii.

În Filadelfia este prezentată o rămășiță despărțită de lumea religioasă coruptă.

În **Laodiceea**, masa creștinătății **devine lumea** și este tratată **ca lumea**.

„Și îngerului adunării din Sardes scrie-i: «Acestea le spune Cel care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu lucrările tale - că ai numele că trăiești, și ești mort» " (v. 1). Rămânând la Sardes, vom vedea că Domnul Se prezintă ca „Cel care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele" (v. 1). Aceasta este în mod cert o muștrare pentru Adunare, dar o încurajare pentru rămășița credincioasă din Adunare.

„*Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu*" spun despre plinătatea puterii Duhului la dispoziția Domnului. Ce muștrare pentru cei care s-au abătut, căutând protecția puterii lumii! Dar ce încurajare pentru cei evlavioși într-o zi de slăbiciune spirituală în mijlocul poporului lui Dumnezeu! Mai mult, Domnul are cele șapte stele. Când masa mărturisitoare se întoarce spre lume, căutând puterea și patronajul ei, este bine pentru cei responsabili să-L reprezinte pe Domnul Hristos în Adunare; și cei care sunt responsabili înaintea Domnului Hristos pentru starea Adunării să-și amintească faptul că ei încă aparțin Domnului Hristos, fiind astfel încurajați să-și însușească autoritatea Lui și să conteze pe El pentru sprijin și călăuzire.

După prezentarea Domnului Hristos înaintea Adunării este prezentată judecata Domnului asupra stării din Sardes. El spune: „*Știu lucrările tale - că ai numele că trăiești, și ești mort*" (v. 1). Astfel, în Sardes vedem starea unei mari părți din adunarea de nume, care, scăpată de urâciunile din Tiatira, cade într-o amorțeală spirituală, satisfăcută cu o mărturie publică de ortodoxie. O simplă mărturie poate face un nume înaintea oamenilor, a celor care privesc numai la ce este afară; dar înaintea Domnului Hristos, Cel care citește în inimă, nu este viață. În protestantism este reputația menținerii adevărilor vitale ale creștinismului, opuse corupției Romei, dar, în ochii Domnului, nu este nici o legătură vie între El și masa largă a celor care fac această mărturisire.

În protestantism nu există nici o forță mobilizatoare. Viata este în **crența în Domnul Hristos cel viu**, nu în protestul împotriva răului. Orice mișcare care își întemeiază existența pe protestul împotriva răului este condamnată să se cufunde în amorțire spirituală și moarte. Reforma, într-adevăr, a fost un protest împotriva răului papalității, dar era mai mult decât aceasta. Era o afirmare puternică a adevărilor pozitive, În scurt timp însă, masele de oameni

s-au identificat cu Reforma, nu fiindcă iubeau adevărul, ci pentru că urau influența Romei. Astfel s-a ridicat o stare caracterizată printr-o reputație de ortodoxie înaintea oamenilor, dar fără viață înaintea lui Dumnezeu.

„*Fii veghetor și întărește cele care rămân, care sunt aproape să moară, pentru că nu am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu*” (v. 2). După ce Și-a pronunțat judecata asupra stării Sardes, Domnul rostește avertismente serioase. Întâi El spune: „*Fii veghetor*” (v. 2). Apelul la veghere arată că era o lipsă de veghere. Adunarea, cerând puterea și patronajul lumii, a fost atât de absorbită de Înaintarea ei prezentă pe această scenă, încât a încetat să-și amintească de adevărul pe care l-a primit. Pavel, în încheierea mesajului adresat bătrânilor din Efes, pentru a-i avertiza de pericolele viitoare, spune: „*Vegheați și amintiți-vă*”. La fel cere Domnul adunării din Sardes, întâi să vegheze și apoi să-și amintească: „*Fii veghetor*” (vers. 2); „*Amintește-ți*” (vers. 3).

În continuare, Domnul îndeamnă Adunarea să întărească ce rămâne, ce e „*aproape să moară*”. În ochii Lui, masa este deja moartă, iar adevărurile recâștigate de Reformă sunt pe moarte.

Mai mult, Domnul mustră Adunarea pentru lipsa ei de sfințenie practică. El spune: „*Nu am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu*”. Dumnezeu nu coboară standardul Său din cauza condiției spirituale a masei mărturisitoare. Lucrările pe care le urmărește sunt măsurate tot după standardul Lui perfect. Dragostea nu era desăvârșită în Efes; lucrările nu sunt desăvârșite în Sardes. Cât de gravă este starea mărturiei protestante, așa cum se înfățișează în Sardes! Masa martorilor este moartă; adevărurile odinioară recâștigate sunt pe moarte; sfințenia și evlavia practică sunt în scădere. Vai! Sistemul protestant este cu totul neputincios să mențină adevărul, cu totul neputincios să facă față răului sau să țină în frâu fărădelegea în interiorul său. Lucrările lor nu sunt desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Totuși, Domnul Hristos Se prezintă acestei adunări într-un fel care arată clar că toate resursele de putere și cârmuire sunt în mâinile Sale. De aceea Adunarea dispune de putere pentru a face lucrări desăvârșite în zile de ruină. Vai! Sardes, întorcându-se la lume pentru puterea ei, nu-și mai găsește resurse în Capul Adunării.

Amintește-ți deci cum ai primit și ai auzit și păstrează și pocăiește-te! Deci, dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști în ce ceas voi veni asupra ta” (versetul 3). Amintindu-și de felul în care au primit și au auzit, ar fi putut reveni la starea spirituală potrivită în care au primit adevărul, ceea ce le-ar fi deschis ochii să vadă starea actuală de moarte în care se cufundaseră. Lor nu le lipsea puterea celor șapte Duhuri ale lui Dumnezeu

pentru a menține binele și puterea slujbei luminii și a adevărului pentru Domnul Hristos împotriva răului. Cuvântul „*păstrează*” îi încurajează să se agate de marile adevăruri pe care, pe nesimțite, le-au lăsat să le scape, iar pocăința implică judecata de sine pentru starea lor spirituală decăzută și umblare neroditoare.

Urmează deci avertismentul Domnului: „*Dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști în ce ceas voi veni asupra ta*”. Astfel, Domnul mustră starea căzută a poporului care-L mărturisește:

Întâi îi cheamă să-și amintească trecutul. Nu au decăzut ei în purtare față de zilele de început, când au primit adevărul pentru prima dată?

Apoi le amintește să vegheze, nu numai să privească înapoi, ci să privească înainte, spre venirea Lui. Sunt ei într-o stare potrivită pentru venirea Lui? Dacă nu, venirea Lui va însemna judecată, nu binecuvântare.

Astfel, Domnul prezintă venirea Lui în aspectul pe care îl va avea față de lume - „*ca un hoț*”. Apostolul Pavel le putea scrie tesalonicenilor: „*voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua să vă surprindă ca un hoț*” (1 Tes. 5.4). Și adaugă: „*Să nu dormim, ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji*” (1 Tes. 5.6). Vai! în zilele Sardesului, Adunarea a încetat să vegheze și va cădea repede în întuneric și în moarte. Făcând apel la lume pentru patronajul și puterea ei, adunarea de nume **a devenit ca și lumea** și este în pericol să aibă parte de aceeași judecată ca și lumea. Venirea Domnului, în loc să-i aducă binecuvântare, cum va aduce pentru toți cei care cred, spre viață, va copleși **cu judecată** această **biserică moartă** împreună cu lumea.

„*Dar ai în Sardes câteva nume care nu și-au întinat veșmintele; și vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici*” (v. 4). În mijlocul morții din Sardes, Domnul este totuși mulțumit să vadă oameni credincioși Lui. În Tiatira sunt aceia pe care Domnul îi distinge din masa coruptă. Aici cu greu s-ar putea vorbi despre o societate; sunt numai „*câteva nume*” ale celor care sunt ai Lui, oameni izolați în mijlocul masei cufundate în amortire spirituală.

Domnul are pentru ei o întreită laudă. Întâi, ei „*nu și-au întinat veșmintele*”. Cu toată mărturia ortodoxă, masa și-a pătat hainele. Umblarea practică și căile lor sunt întinate de asocierea cu lumea, de căutarea puterii ei și adaptarea lor la gusturile ei prin adoptarea metodelor ei. Sunt totuși oameni credincioși - câteva nume - care păstrează despărțirea de lume. Domnul le cunoaște numele și spune că ei nu și-au pătat hainele.

În al doilea rând, Domnul spune despre aceștia: „*vor umbla cu Mine în haine albe*”. Separarea de lume își are urmarea binecuvântată în umblarea cu Domnul Hristos. Totuși umblarea are un caracter individual. Domnul nu spune că ei vor cunoaște binecuvântarea

cuvântului: „unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20), ci „vor umbla cu Mine”. Oricare ar fi asocierile lor eclesiastice, căile lor practice sunt potrivite Domnului, fiindcă ei vor umbla cu El „în haine albe”. În cele din urmă, Domnul spune despre aceștia: „sunt vrednici”. Masa ortodoxă este moartă, adevărurile pe care le mărturisesc sunt moarte; lucrările lor nu sunt desăvârșite; hainele lor sunt întinate de lume, ei sunt cu totul nevrednici de Domnul Hristos și intră sub judecata lumii. În contrast cu starea masei, Domnul găsește în aceste „câteva nume ” pe cei vrednici să fie acum împreună cu El și să împărtășească gloria într-o zi viitoare.

“Învingătorul va fi îmbrăcat în veșminte albe și nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi” (v. 5). Prima promisiune pentru învingător este să fie „îmbrăcat în veșminte albe ”. Erau câteva nume în Sardes care nu și-au întinat hainele; ei au umblat în separare practică de relele de care erau înconjurați și Domnul îi încurajează cu promisiunea că umblarea lor își va avea răsplata potrivită într-o zi viitoare. Veșmintele pe care le poartă în glorie sunt țesute pe cărarea care duce la glorie. Cele câteva nume ale celor care nu și-au întinat veșmintele reprezintă numai o mână de oameni necunoscuți în mijlocul unei mari mărturii fără viață; dar ei au aprobarea Domnului în zilele anonimatului lor, iar credințioșii lor va fi arătată în prezența Domnului în ziua gloriei Lui.

Mai mult, Domnul spune despre învingător: „nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții”. Cât de multe nume onorate în Sardes și înscrise în registre vor fi găsite ca reprezentând simpli învățători fără viață, în timp ce câteva nume ale celor care nu și-au pătat hainele sunt neluate în seamă în Sardes și chiar șterse din registre. Chiar și așa, orice ar fi, oamenii, Domnul spune: „Nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții”.

În final, Domnul spune despre învingător: „Voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi”. Oare această înaltă cinste nu arată că înaintea oamenilor numele învingătorului nu avea importanță, dacă nu cumva era chiar disprețuit, arătând și mai mult cât de mare este aprobarea Domnului față de cel care, în mijlocul unei mărturii fără viață, a mărturisit cu curaj Numele Său?

„ Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor ” (v. 6). Mesajul se încheie cu un apel. Este bine să ascultăm dorința Duhului, care, de-a lungul veacurilor, ia din lucrurile Domnului Hristos și ni le descoperă, este bine să profităm de cuvântul Domnului către fiecare adunare. O cursă mereu prezentă în care credincioșii sunt în pericol să cadă este încercarea de a menține o reputație religioasă - un nume în care să trăiască - unul înaintea celui alt, înaintea

fraților noștri creștini și înaintea lumii, neglijând să cultive roadele, care sunt urmarea și dovada vieții. În mijlocul unei largi mărturii trebuie să veghem, să întărim ceea ce rămâne, să ne amintim cum am primit și auzit, să păstrăm și să ne pocăim de orice cădere.

Capitolul 9

Filadelfia - (Apocalipsa 3.7-13)

Studiul mesajelor către cele șapte adunări ne conduce la concluzia că ultimele patru, în contrast cu primele trei, înfățișează situații ce continuă până la sfârșitul perioadei Adunării. În ultimele patru adunări se găsește o distincție generală între primele două și ultimele două.

În **Tiatira** și **Sardes** sunt înfățișate profetic stări reprezentate public, înaintea lumii, prin două mari sisteme eclesiastice, respectiv **papalitatea** și **protestantismul**. Stările ultimelor două adunări nu corespund nici unui sistem eclesiastic recunoscut în lume sau de lume. Aceste adunări prezintă stări de care Domnul ia notă, fie aprobând, ca în cazul adunării din **Filadelfia**, fie respingând, ca în adunarea din **Laodiceea**.

Astfel, în **Tiatira** și **Sardes** avem mari sisteme eclesiastice, care ocupă un loc însemnat în ochii lumii și, în fiecare din aceste sisteme, există o rămășiță credincioasă înaintea Domnului Hristos. În Filadelfia ne este înfățișată o rămășiță credincioasă, nu în, ci despărțită de Tiatira și Sardes, având anumite trăsături morale aprobate de Domnul, așteptând venirea Domnului și netinzând către un sistem eclesiastic, născocit de om, de care lumea să țină cont.

Este cea mai mare încurajare pentru cei care doresc să fie credincioși Domnului într- un timp de faliment, să vadă că, atunci când mărturia creștină a ajuns coruptă și moartă, ei vor fi sub ochii Domnului Hristos, despărțiți de stricăciune și având, la sfârșit, aprobarea Lui. Astfel, din mesajul către Filadelfia avem înaltul privilegiu să aflăm ce este aprobarea Sa într- un timp de faliment, pentru a căuta să răspundem gândului Său.

Domnul Hristos Se prezintă acestei adunări ca: „*Cel Sfânt, Cel Adevărat, care are cheia lui David, care deschide și nimeni nu va închide, și care închide și nimeni nu va deschide*” (cap. 3.7). Domnul nu Se mai prezintă în poziția Sa oficială în relație cu adunările, ca ținând cele șapte stele și umblând prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, ci în perfecțiunea Sa morală, ca „Cel Sfânt” și „Cel Adevărat”. Nu numai că El este absolut sfânt, ci este și credincios în acest caracter sfânt, credincios lui Dumnezeu și credincios Cuvântului Său. Dacă El Se prezintă astfel poporului Său, este pentru ca aceștia să manifeste un caracter asemănător Lui: dacă Se prezintă într-un chip moral, este pentru ca și ei să fie morali asemenea Lui. El nu

le cere să înființeze o organizație eclesiastică, nici să încerce să facă o adunare-model în mijlocul falimentului, ci dorește ca, în mijlocul negurii tot mai adânci a creștinătății, să fie un popor care prezintă minunatele Lui caracteristici de sfințenie și credincioșie. Aceasta va implica, în mod cert, pe de o parte despărțirea de creștinătatea coruptă, iar pe de altă parte, păstrarea întregului adevăr.

Mai mult, Domnul este înfățișat ca având **cheia** lui David (versetul 22). Profetul, foiosindu-l pe Eliachim drept antetip, spune despre guvernarea acestei lumi dată Domnului Hristos; pentru că Dumnezeu spune: „*Voi pune pe umărul lui **cheia** casei lui David*” (Isaia 22.22). Sunt două simboluri ale guvernării: sabia și cheia. **Sabia** spune despre cârmuirea care, socotindu-se cu răul, îl înfrânge. **Cheia** spune despre cârmuirea care îi deschide celui drept o cale pe care să învingă.

Cheia cu greu s-ar putea spune că reprezintă administrarea în adunare; este, mai curând, cârmuirea în lume - o cârmuire căreia nici un om nu-i poate rezista; ea creează condiții chiar și într-o lume ostilă, în ciuda stării Adunării, astfel ca cel din Filadelfia să poată acționa după gândul Domnului.

Încă nu a venit vremea ca Domnul să folosească **sabia**, dar oare nu-și exercită El puterea guvernamentală decât atât cât este necesar să deschidă o ușă celor care caută să răspundă gândului Său și să îndeplinească slujba Sa? Dacă ei caută să poarte caracterul Domnului Hristos, nu vor avea ei sprijinul Domnului Hristos și nu vor descoperi ei că El le va îndruma pașii deschizând o ușă aici sau închizând o ușă acolo, după cum decide El în deplina Sa înțelepciune?

Partea lor este să vadă că, prin despărțirea de „*vasele de ocară*” și cultivarea unui caracter potrivit Domnului Hristos, ei sunt apți să vină în întâmpinarea scopului Stăpânului. Atunci nu vor găsi ei că El le deschide o ușă pentru a îndeplini slujba Lui? Și El îi asigură pe aceștia că nici un om, oricât ar fi de puternic în lumea aceasta sau oricât ar fi de împotrivor adevărului, nu va putea închide ușa pe care El a deschis-o. Ce mângâiere să știm că Domnul are cheia cu care, în ciuda corupției din cercul creștin sau a împotrivirii de afară, poate deschide calea poporului Său, astfel încât nimic să nu-l reziste.

În versetul 8, după prezentarea pe care Și-o face Domnul, avem lauda Domnului pentru adunarea din Filadelfia: „*Știu lucrările tale: iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă, pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu*” (versetul 8). Nu este nimic care să nu primească lauda Domnului. Sunt trei caracteristici aprobate de El.

Întâi, Domnul spune: „*ai puțină putere*”. Această adunare nu este marcată de nici o demonstrație de forță care ar atrage atenția lumii. (La începutul istoriei Adunării a fost, într-adevăr, o demonstrație de forță care a atras lumea. Darul limbilor a impresionat mulțimea; lucrări puternice au uimit lumea, iar puterea Evangheliei a întors lumea). Toate semnele și darurile izbitoare, atât de impresionante în ochii lumii, erau complet absente în Filadelfia, astfel că nu vom găsi miracole între cei ce au aprobat Domnului într-un timp de faliment. „*Puțină putere*” nu este o calitate care face apel la carne sau care atrage lumea: lumea este încântată de un om puternic; Dumnezeu este încântat să-Și împlinească lucrarea prin vase slabe.

Astfel, în Filadelfia, Domnul îi asociază și îi folosește pe cei care au puțină putere. El spune: „*am pus înaintea ta*”, care ai puțină putere, „*o ușă deschisă*”. Înțelepciunea lor nu este să-și atribuie puterea pe care nu o au, nici să poftască daruri care au trecut, ci **să-și** recunoască **starea** - puțină putere - și astfel să găsească sprijinul Domnului, a Celui care are toată puterea, care are cheia și căruia nici un om nu-l poate rezista.

Tiatira reprezintă un sistem care-și arogă puterea să conducă lumea; un sistem care are puterea și resursele lumii. Filadelfia reprezintă însă o mică rămășiță despărțită de lume și având puțină putere, dar, în spatele slăbiciunii ei, este puterea și sprijinul Domnului.

În al doilea rând, Domnul **poate** spune despre Filadelfia: „*Ai păzit Cuvântul Meu*”. Nu numai Cuvântul în ansamblu, deși aceasta este adevărat pentru cei din Filadelfia, ci Cuvântul Domnului Hristos. Cuvântul Domnului Hristos este descoperirea creștinismului făcută nouă de Domnul Isus Hristos Însuși când era pe pământ, iar apoi de revelațiile pe care Domnul Hristos în glorie le-a dat apostolilor. Cuvântul Lui acoperă întregul adevăr creștin și ne învață că în Filadelfia nu **este** numai o recâștigare a unor adevăruri, ca în Sardes, ci o redobândire a întregului adevăr creștin.

Ținerea Cuvântului implică și păstrarea lui în inimă și ascultarea în viață. Domnul nu spune că ei ar fi învățat Cuvântul, deși și aceasta poate fi adevărat, ci pune accent pe faptul mareț că păzesc Cuvântul Său. Cei cu puțină putere pot avea puține daruri, dar ei pot fi marcați de ceea ce are o valoare cu mult mai mare în ochii Domnului: ascultarea Cuvântului Său.

Înconjurați de o largă mărturie care a abandonat Cuvântul pentru tradițiile oamenilor, sau pentru știința pe nedrept numită astfel, sau pentru manipulări și aplicații ingenioase ale Cuvântului, menite să le sprijine ideile fanteziste, cei care vor să se întoarcă la Domnul Hristos, rupând cătușele tradiției, strâng acel Cuvânt în inima lor și caută să-l împlinească în vieților lor.

În al treilea rând, Domnul spune despre această adunare: „*nu ai tăgăduit Numele Meu*”. Numele, în Scriptură, prezintă reputația sau renumele persoanei. Numele Domnului Hristos este expresia perfectă a tot ceea ce este El în PERSOANA Lui glorioasă și a tot ceea ce a făcut El în lucrarea Sa puternică. Numele Lui, ISUS, spune despre lucrarea Lui de mântuire; Numele Lui, EMANUEL, spune despre Persoana Sa glorioasă. Tiatira reprezintă sistemul care-și arogă locul și puterea care aparțin numai Domnului Hristos, Capul Adunării Sale, uzurpând astfel renumele Domnului Hristos Sardes își atribuie Numele pentru a se face o mărturie frumoasă înaintea lumii și astfel degradează Numele Domnului Hristos pentru a se lustrui pe sine. În **Filadelfia** se află cei care poate nu sunt capabili să dezvăluie toate gloriile acelui Nume, nici să anuleze sau să răspundă atacurilor neconținute asupra Numelui Său, dar cel puțin se poate spune despre ei că, în mijlocul atacurilor dușmanului împotriva Numelui Domnului Hristos, nu au tăgăduit acest Nume, nici gloria Persoanei Lui, nici măreția lucrării Sale.

Poate să pară a nu fi multă laudă în a nu tăgădui Numele Lui: nu este nimic cu un vădit caracter pozitiv în această mărturie; totuși este **de preț în ochii Domnului** ca, într-un timp de ruină, **să găsească câțiva care refuză să-l tăgăduiască Numele**. Astfel și în zilele întunecate de apostazie, când Ahab domnea în Israel, iar Ilie se ridicase pentru <l>ria Domnului, pare puțin lucru că șapte mii nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, dar aceasta are laudă de la Domnul.

„Iată, îți dau din sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și vor cunoaște că Eu te-am iubit” (v. 9). Suntem preveniți că cei aduși împreună în dragoste frățească, despărțiți de creștinătatea coruptă în ascultare de Cuvântul Domnului Hristos, vor întâmpina împotrivire. Ținând Cuvântul Domnului Hristos, această rămășiță evlavioasă este motivată să se întoarcă la principiile Adunării dezvăluite de Cuvânt, ceea ce, în mod firesc, trezește ostilitatea celor care s-au abătut de la Cuvânt și care au căutat să modeleze Adunarea după un calapod evreiesc.

Această împotrivire - aparent religioasă - se va arăta satanică în ce privește originea ei. Satan li se va împotrivi celor aduși înapoi la adevărul Cuvântului Domnului Hristos, și care umblă în lumină, nu prin persecuție, ca în **Smirna**, ci prin ridicarea unei preoții ereditare după modelul evreiesc. Aceștia, pretinzând a fi adevărata Adunare, privesc cu un dispreț vădit spre mica societate care *caută* și ascultă de Cuvântul Domnului Hristos. Dar va veni vremea când vor fi siliți să recunoască dragostea și aprobarea Domnului Hristos pentru aceia pe care îi disprețuiesc.

Astfel, în această rămășiță din Filadelfia este absent orice lucru spectaculos în ochii lumii, în timp ce este prezent un lucru extrem de prețios în ochii Domnului: „*Te-am iubit*”. În legătură cu Adunarea nu sunt amintite nici mari lucrări, ca în **Efes**, nici mila și slujba, ca în **Tiatira**, nici un sistem eclesiastic pe care oamenii să-l ia în seamă, ca în **Sardes**. În ochii oamenilor totul este slăbiciune care stârnește dispreț. Totuși, însăși slăbiciunea batjocorită de oameni le asigură sprijinul Domnului; iar trăsăturile morale ale Domnului Hristos, care stârnesc opoziția lui Satan, fac această mică rămășiță foarte prețioasă în ochii Domnului Hristos și foarte dragă inimii Lui.

„*Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ*” (v. 10). Dacă această firavă rămășiță este păzită de împotrivirea prezentă a lui Satan, va fi păzită și de ceasul încercării care va veni peste întreaga lume. Domnul îi poate spune Filadelfiei: „*Ai păzit cuvântul răbdării Mele*”. Astfel, odată cu redobândirea întregului adevăr al Adunării, observăm o înviorare a speranței Adunării: venirea Domnului să împărătească în glorie. Aceștia așteaptă Împărăția și arătarea Domnului Isus Hristos; iar Domnul Hristos așteaptă, așezat pe tronul Tatălui Său, până când dușmanii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale. Cei care țin cuvântul răbdării Lui intră în adevărul așteptării prezente a Domnului Hristos. Ei știu că acesta este timpul așteptării și privesc către timpul domniei.

Între așteptare și domnie trebuie să vină ceasul încercării, care îi va surprinde pe toți locuitorii lumii. Sfinții care țin cuvântul răbdării Domnului Hristos sunt învățați că Adunarea va fi păzită de ceasul încercării. Felul cum se va face aceasta aflăm din alte Scripturi. Cuvântul Domnului Hristos, prin descoperirea făcută apostolului Pavel, ne spune despre răpire, prin care Adunarea va fi scoasă din scena judecății pentru a fi cu Domnul Hristos, și astfel să vină cu El, când El va apărea pentru a împărăți.

În timp ce spune în mod special, în legătură cu acești sfinți, că ei vor fi păziți de ceasul încercării, este tot atât de adevărat că orice sfânt din prezent va fi păzit de judecățile care vor veni asupra întregii lumi. La fel de sigur este că nici un sfânt nu va fi lovit de a doua moarte; totuși, această promisiune este făcută numai în legătură cu învingătorul din Smirna. Deși aceste promisiuni sunt adevărate pentru toți credincioșii, anumitor sfinți li se amintesc în mod special anumite promisiuni care se potrivesc pentru mângâierea și încurajarea lor în împrejurările concrete în care se află.

„*Eu vin curând: ține cu tărie ceea ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa*” (v. 11). În mijlocul color care se opun, Domnul încurajează această rămășiță cu gândul venirii Lui repede. Nu va

mai fi mult timp de îndurat împotrivirea și conflictul - El vine repede. Timpul este scurt; fie ca ei să se îngrijească să păstreze și să nu abandoneze ceea ce a fost recâștigat pentru ei, nici să nu părăsească lupta în ultimele momente înainte de venirea Domnului.

Chiar avertismentul de a tine cu tărie arată că se va face un efort pentru a-i ispiti să părăsească ce au, și anume adevărurile Cuvântului Domnului Hristos redobândite pentru ei. De asemenea, ei se confruntă cu pericolul grav de a pierde cununa; nu este numai o cunună, ci cununa lor proprie distinctivă.

Distinctiv pentru cei din Filadelfia este faptul că ei cultivă adevărurile cu privire la Domnul Hristos într-un timp când, în toate privințele, aceste adevăruri sunt negate. Odată întorși la practica adevărilor cu privire la Domnul Hristos și Adunare, pericolul iminent este ca ei să abandoneze aceste adevăruri și să fie atrași de corupția înconjurătoare, de falsitatea și autosuficiența creștinătății. De aceea răsună îndemnul: „*Ține cu tărie!*” Satan va depune orice efort pentru a-l face pe cel din Filadelfia să părăsească ceea ce i-a fost înșuflețit cu atâta binecuvântare. Dușmanul va pleda cu bucurie pentru ajutorarea sfinților și nevoia păcătoșilor, dacă, făcând astfel, îl poate determina pe cel din Filadelfia să abandoneze ceea ce are. El va argumenta: «Sunt câțiva sfinți în Sardes care nu și-au pătat hainele și sunt păcătoși în nevoie, săraci, orbi și goi, în Laodiceea. Mergeți în Sardes, ca să-i ajutați pe sfinții aceia; mergeți în Laodiceea, ca să ajungeți la păcătoșii de acolo». Totuși, a te întoarce, din orice motiv pe care Domnul îl condamnă, înseamnă a abandona ceea ce El aprobă. Toate ispitele dușmanului sunt întâmpinate de cuvântul de avertisment al Domnului: „*Ține cu tărie!*” Fără îndoială că Domnul va deschide uși pentru a ajuta poporul Lui, oriunde ar fi, și pentru a veni în întâmpinarea nevoilor păcătoșilor, oriunde s-ar găsi.

Oare îndemnul „*Ține cu tărie!*” nu ne sugerează că timpurile de învioreare pot fi urmate de timpuri de declin, în care mulți pot aluneca, pierzându-și astfel cununa?! Este o binecuvântare să fii din Filadelfia! Dar Filadelfia nu este un cer de refugiu unde se pot așeza sfinții, ci mai curând o societate binecuvântată, cu aprobarea Domnului Hristos și, de aceea, obiectiv special al atacurilor dușmanului. De aici decurge și nevoia constantă de a lupta pentru credință și de a păstra ceea ce am primit.

"Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou" (versetul 12).

Ca și pentru celelalte adunări, în Filadelfia este o promisiune pentru învingător. Ținerea cu tărie se încununează cu victoria asupra ispitei de a abandona. Promisiunile pentru învingător

sunt deosebit de prețioase. Cel care rămâne credincios Domnului Hristos în zilele întunecoase ale istoriei Adunării, cel mulțumit să rămână în anonimat, cu puțină putere, acela, în ziua când Adunarea va deveni un templu sfânt în Domnul, va fi un stâlp al Adunării, când templul lui Dumnezeu va fi întreg.

Dacă într-o zi când mărturia creștină este angajată în luptă pentru aprobarea lumii sunt unii mulțumiți cu aprobarea tainică a Domnului, ținând Cuvântul Său și punând Numele Său mai presus de orice nume, atunci, în ziua gloriei, El le va pune Numele Dumnezeului Lui, numele cetății Dumnezeului Lui și Numele Lui cel nou. Dacă ei nu neagă acel Nume într-o zi când oamenii Îl mărturisesc numai pentru a-L dezonora, ei vor purta Numele Lui în ziua gloriei, când toată lumea va trebui să-și plece genunchiul la Numele Domnului Isus.

„ *Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor*” (v. 13). Mesajul se încheie cu îndemnul obișnuit către cine are urechi de auzit să asculte, să ia aminte la ceea ce spune adunărilor Duhul. Poate să nu fie nimic de condamnat în adunare, totuși este datoria celor din Filadelfia să asculte ceea ce spune Duhul celorlalte adunări, la fel cum ascultă ceea ce le spune și lor. Dacă trebuie să aibă gândul Domnului, ei trebuie să ia aminte la mesajul Duhului către fiecare adunare. Atenția față de ceea ce are de spus Duhul unei adunări în particular nu absolvă de responsabilitatea de a asculta și de a acționa având în vedere slujba și administrarea Lui în alte adunări.

Capitolul 10

Laodiceea - (Apocalipsa 3.14-22)

În mesajul către **Tiatira** se anunță profetic, sub simbolul Izabelei, ridicarea unui mare sistem eclesiastic ce va încerca să guverneze mărturia creștină. Istoria arată limpede împlinirea acestei profeții în dezvoltarea papalității în evul mediu. Astăzi, acest sistem există încă.

În **Sardes** vedem un alt sistem eclesiastic, format de oameni ca un protest împotriva sistemului papal, sistem care, deși marcat de ortodoxie, este caracterizat prin moarte spirituală. Și acest sistem există în prezent.

Înainte oamenilor sunt două mari sisteme eclesiastice: **sistemul papal**, inclusiv Biserica Greacă, găsimu-și expresia cea mai înaltă în Roma, și **sistemul protestant**, cuprinzând bisericile naționale și sectele nonconformiste. În ochii lumii, orice creștin aparține fie unui sistem, fie celuilalt.

În mesajul către **Filadelfia** vedem o rămășiță a poporului lui Dumnezeu care are aprobarea

Domnului, despărțită de corupția din Tiatira și Sardes. Astfel, vedem o stare care există în ochii Domnului, dar care nu prezintă nimic distinctiv eclesiastic înaintea oamenilor.

Ajungând la **ultima adunare**, în contrast cu Filadelfia, găsim o stare complet dezgustătoare Domnului, deși, ca și Filadelfia, nu apare înaintea oamenilor ca un sistem eclesiastic bine definit, separat de papalitate și protestantism.

Înaintea lumii sunt două mari sisteme eclesiastice, reprezentate prin Tiatira și Sardes. Înaintea Domnului este o rămășiță în Tiatira, o rămășiță în Sardes și, în cele din urmă, o stare groaznică, înfățișată prin Laodiceea, în care intră marea masă care, exceptând aceste rămășițe, formează sistemele papal și protestant.

„Și îngerului adunării din Laodiceea scrie-i: «Acestea le spune Cel care este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu" (v. 14). Domnul Se prezintă în Laodiceea într-un mod care condamnă pe deplin starea adunării; și totuși este cea mai mare încurajare pentru învingător. El este: „Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu". Ca **Amin**, El este Cel în care au fost date și întărite în toate privințele toate promisiunile lui Dumnezeu, pentru a aduce tot binele și a alunga tot răul și a-L glorifica etern pe Dumnezeu prin aceasta. Ca **Martor credincios**, El a fost totdeauna credincios Celui care L-a trimis. El L-a iubit pe Tatăl și a venit să facă voia Lui. Oricât L-a costat, El nu S-a abătut de la acea voie și niciodată n-a ezitat s-o împlinească. Făcând acea voie, El S-a arătat ca **Începutul creației lui Dumnezeu**, care, în tot cuprinsul ei, este marcată de voia lui Dumnezeu.

În perfecțiunea căii Sale ca Amin, ca Martorul credincios și adevărat și ca începutul creației lui Dumnezeu, El i-a eclipsat pe toți ceilalți. El a fost mai drept decât toți fiii oamenilor. Dar, vai! El, care ar fi trebuit să fie în exclusivitate înaintea Adunării ca Cel neasemuit, este tocmai Cel exclus din adunarea din Laodiceea și tratat cu indiferență totală. Adunarea era așezată să strălucească pentru Domnul Hristos, să poarte mărturia harului lui Dumnezeu și să expună calitățile noii creații. Dar, vai! ea a eșuat în toate responsabilitățile. Ar fi trebuit să strălucească: pentru Domnul Hristos într-o lume întunecată, ca un indicator către Cel în care toate promisiunile lui Dumnezeu își au împlinirea - că El este Da și Amin și orice binecuvântare dată de Dumnezeu pentru om este în El. Atunci, într-adevăr, Adunarea a fost întemeiată în lume ca martor credincios și adevărat al harului lui Dumnezeu. Vai! atât de departe de a fi martor al harului, în ultimul stadiu al istoriei Adunării, ea este o masă străină de har și chiar opusă lui Dumnezeu.

În sfârșit, Adunarea ar fi trebuit să fie pârga creației Lui, prezentând „roadele" noii creații,

- „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare” (Iacov 1.18; Galateni 5.22, 23; 6.15). Cât de puțin se găsesc aceste trăsături în cercul creștin! Nu este creștinătatea marcată de ură, mizerie și război în loc de dragoste, bucurie și pace? Cât este de adevărat că nimic pe fața pământului nu este mai opus lui Dumnezeu decât creștinătatea neconvertită?

Din felul în care Domnul Hristos Se prezintă adunării din Laodiceea aflăm cum ar fi trebuit aceasta să-L reprezinte pe Domnul Hristos înaintea lumii.

„Știu lucrările tale, că nu ești nici rece, nici în clocot; aș vrea să fi fost rece sau în clocot. Astfel, pentru că ești căldicel-și nici rece, nici în clocot - te voi vărsa din gura Mea” (versetele 15, 16). Atât de mult a eșuat Adunarea în mărturia ei pentru Domnul Hristos, încât, în ultimul ei stadiu, Domnul nu poate găsi nimic de lăudat. Tot ceea ce găsește este o stare cu totul dezgustătoare. Domnul vede o stare lipsită și de răceala morții, ca în Sardes, și de căldura credincioșiei, ca în Filadelfia; este mai fără speranță pentru om și mai dezonorant pentru El decât răceala morții; pentru că Domnul spune: „aș vrea să fi fost rece sau în clocot”, El face bilanțul acestei stări, în ultima fază, prin cuvintele grave: „Ești căldicel”. Ce altceva este aceasta decât indiferența față de Domnul Hristos și cu ce altceva se asociază această indiferență decât cu tolerarea răului? În ultima fază a creștinătății sunt cei care iau Numele Domnului Hristos și aduc o mărturie creștină, dar, când sunt testați cu marea întrebare: „Ce gândiți despre Hristos?”, se arată total indiferenți față de El.

Îmbunătățirea omului și ameliorarea condițiilor sociale vor prezenta un profund interes pentru ei, dar față de vestea bună cu privire la Domnul Hristos și interesele Lui sunt total indiferenți. Cât timp oamenii sunt sinceri, caritabili și respectabili, celui din Laodiceea nu-i pasă ce cred ei despre Domnul Hristos. Divinitatea Lui poate fi negată și umanitatea Lui perfectă poate fi defăimată; celui din Laodiceea îi este indiferent. Ispășirea poate fi dată la o parte, cuvintele inspirate ale Domnului Hristos pot fi negate, venirea Domnului Hristos poate fi luată în derâdere, toate acestea îi sunt indiferente celui din Laodiceea cu vederi largi, nepăsător și căldicel.

O asemenea stare este cu totul dezgustătoare pentru Domnul Hristos. Domnul Își exprimă dezgustul prin avertismentul că ei vor fi definitiv respinși ca adunare: „Te voi vărsa din gura Mea ”.

„Pentru că spui: Suni bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic! și nu știi că tu ești col nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol” (iv. 17). Este totuși și mai mult de condamnat, întrucât indiferența este asociată cu cea mai arogantă încredere și mulțumire de sine.

Laodiceea spune: „*Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic!*” Deși indiferentă față de Domnul Hristos, adunarea din Laodiceea este plină de sine și de pretenții. Adunarea chemată să dea o mărturie pentru Domnul Hristos a decăzut într-atât, încât nu numai că încetează să mărturisească despre Domnul Hristos, ci începe chiar să dea mărturie despre sine. Adunarea încetează să mai vorbească despre Domnul Hristos și vorbește despre Adunare. Adunarea este înalt apreciată, iar Domnul Hristos este minimalizat. Adunarea caută să atragă la sine și nu la Domnul Hristos. Ea uzurpă locul Domnului Hristos, pretinzând că este vasul de bogății și de har. Domnul Hristos este afară și ei totuși spun: „*N-am nevoie de nimic*”.

Aceasta este starea adunării din Laodiceea, indiferentă față de Domnul Hristos, preocupată de ea însăși, mulțumită de sine și complet ignorantă în ce privește starea ei înaintea Domnului. „*Știu*”, zice Domnul, dar tu „*nu știi*”. După aprecierea lor, cei din Laodiceea nu aveau nevoie de nimic. Înaintea Domnului însă ei aveau nevoie de tot, pentru că El spune: „*ești cel nenorocit și de plâns și sărac și orb și gol*”.

„*Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să fii bogat, și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se arate rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, să-ți ungi ochii, ca să vezi*” (v. 18). După ce a expus starea lor groaznică, Domnul le dă un sfat, cuvinte care arată nevoia lor de Domnul Hristos și că nu există binecuvântare despărțită de Domnul Hristos. Ei trebuie să vină la Domnul Hristos pentru adevăratele bogății.

Ce har că El invită la Sine nu numai păcătoșii recunoscuți, ci și pe acești dascăli preocupați de ei înșiși și mulțumiți de sine! Nu arată aceasta ce binecuvântată atitudine de har manifestă Domnul Hristos față de mărturia creștină? Ei pretind că au bogății, așa că Domnul îi provoacă pe terenul lor, invitându-i să vină să cumpere. Singurul preț va fi abandonarea îndreptăririi prin sine, deoarece, la urma urmei, binecuvântările pe care Domnul le oferă fără bani sunt neprețuite.

Ei sunt invitați să cumpere:

♦ „*aur curățit prin foc*”, ceea ce spune despre îndreptățirea divină asigurată prin judecata crucii;

♦ „*haine albe*”, ilustrând îndreptățirea practică; îmbrăcați astfel, nu li se va vedea rușinea goliciunii lor. Observăm că lipsa îndreptăririi practice înaintea oamenilor este o dovadă serioasă a lipsei îndreptăririi divine înaintea lui Dumnezeu. „*Așadar, după roadele lor îi veți cunoaște*” (Matei 7.20).

♦ „*alifie pentru ochi*”, ca să vadă, ilustrând ungerea Duhului, care ne permite să vedem nevoia noastră de Domnul Hristos ca și perfecțiune a Persoanei Lui și a lucrării care vine în

întâmpinarea nevoii noastre, oferind adevărata bogăție și învrednicire pentru gloria lui Dumnezeu.

„Eu îi mustru și îi disciplinez pe toți câți îi iubesc; fii plin de râvnă deci și pocăiește-te!” (v. 19). Totuși Domnul nu Se mărginește să vorbească doar conștiințelor acestor căldicei. El caută să ajungă la inima oricărui credincios adevărat care se va mai găsi în Laodiceea. Adunarea și-a părăsit demult dragostea dintâi, dar Domnul niciodată nu Și-a părăsit dragostea dintâi pentru Adunare. **Ei nu mai poate vorbi despre dragostea lor, dar poate vorbi despre iubirea Lui** - nu o iubire care se complace, ci o iubire care acționează prin muștrare.

„Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine” (versetul 20). În continuare, Domnul zăbovește în har la ușa lor. El vorbește conștiinței, face apel la inimă și bate la ușă. Este o chemare la pocăință, un apel către **indivd**, nefiind nici o speranță ca **masa de creștini** să se pocăiască.

Acesta este ultimul stadiu al istoriei Adunării pe pământ. Ceea ce fusese înființat spre a purta mărturie pentru Domnul Hristos pe pământ devine o mărturie a propriei ticăloșii, închizând ușa Domnului Hristos. În starea din Laodiceea putem vedea rezultatul deplin al primului declin din Efes. **Începutul** oricărei căderi este **părăsirea dragostei dintâi** pentru Domnul Hristos, iar **finalul** este **indiferența totală** față de El, când, cu mulțumire, Îl țin pe Domnul Hristos afară, la ușă. Ultimul stadiu al creștinătății, care cu un calm indiferent Îi închide ușa Domnului Hristos, pare mai grav decât împietrirea din ultimul stadiu al iudaismului, care, în dușmănia lui, L-a ținut pe Domnul Hristos pe cruce.

Tot așa cum a zăbovit în lacrimi asupra iudaismului corupt, Domnul Hristos așteaptă afară, la ușa creștinătății, cu o infinită răbdare, poate totuși mai este cineva între creștinii de nume care să-l deschidă ușa. Pentru masa de creștini nu mai este nici o speranță, ea este pe cale să fie vărsată din gura Domnului Hristos; totuși, până la acest grav act final, este făcută invitația iubirii pentru cel care ascultă glasul Domnului Hristos. Dacă este cineva a cărui conștiință a fost atinsă, dacă cineva a fost trezit de avertismentele Lui, a ascultat sfatul Lui și a fost mișcat de dragostea Lui, acela să deschidă ușa și, chiar în acest ultim stadiu, Domnul Hristos va intra la el și va cina cu el, și el cu Domnul Hristos. Ce este aceasta decât plăcuta comuniune a dragostei dintâi? Nu dovedește aceasta că, în ultimul stadiu al istoriei Adunării pe pământ, când judecata stă să cadă asupra masei mari de martori, este posibil ca omul credincios să fie readus la dragostea dintâi? Domnul nu vorbește despre o refacere a mărturiei publice pentru El, ci de comuniunea tainică cu El.

„Învingătorului îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am învins și

M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Său" (v. 21). Învingătorului i se dă promisiunea de a ședea cu Domnul Hristos pe tronul Său, după cum Domnul Hristos S-a așezat cu Tatăl pe tronul Său. Cel care va învinge indiferența din Laodiceea și Îi va deschide ușa Domnului Hristos în ziua când marea masă de creștini va fi închis ușa în fața Lui se va bucura nu numai de comuniunea tainică cu Domnul Hristos în ziua respingerii Sale, ci va fi și împreună cu El când va apărea în ziua gloriei Sale. Domnul Hristos a biruit o lume care L-a respins pe Tatăl, apoi S-a așezat pe tronul Tatălui Său; cel care va birui o lume care L-a respins pe Domnul Hristos se va așeza cu Domnul Hristos pe tronul Său.

„*Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor*" (v. 22). Mesajul se încheie cu apelul către cel care are urechi de auzit. Este bine să luăm aminte la ceea ce spune Duhul adunării din Laodiceea, fiindcă aceasta ne înfățișează o stare ce se poate dezvolta chiar și între filadelfieni. Fără harul lui Dumnezeu, chiar lumina și privilegiile date pot să conducă la o stare laodiceeană de mulțumire de sine. Fie să avem harul necesar să ascultăm ceea ce Duhul are de spus adunărilor.